

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **IX**, Nr. **112, NOIEMBRIE 2012** *Apare la* ***SFÂRŞITUL*** *lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: TRĂIASCĂ ROMÂNIA!

Abrupt: "Mă, bandit nenorocit, măi, bandiţi nenorociţi, scursura lumpen-proletarului, deveniţi călăi-criminali ai neamului românesc!" **Venetici nenorociţi care v-aţi găsit un adăpost, căpuşe pline de ifose şi de principii, voi ştiţi ce strigau zecile de mii de martiri ai neamului în faţa plutonului de execuţie?** ***"TRĂIASCĂ ROMÂNIA!"***

Javre meschine care vreţi să distrugeţi poporul român, inculţi cu patru clase deveniţi peste noapte înalţi demnitari şi diplomaţi, care lustruiaţi cu organul vorbirii ciubotele ruseşti şi apoi vă târaţi ca râmele în faţa tov. secretar de raion, urmaşii acestor şacali şi hiene, **voi ştiţi ce şopteau legionarii în clipa morţii** pe care le-o hărăziseră Ana Pauker, Burăh Teşcovici (Teohari Georgescu, ministrul călău de la Interne), Boris Grumberg (Alexandru Nicolschi, şeful Securităţii)? ***"TRĂIASCĂ ROMÂNIA!"***

Voi vă închipuiţi că rostirea unor cuvinte alături de "România" le veţi transforma în "delict de opinie"? Javre inculte sau numai viclene, ***voi ştiţi care este semnificaţia reală a cuvântului "NAŢIONALIST"?*** Utilizaţi termeni fără să cunoaşteţi semnificaţia lor? M-aş mira!

Citiţi în *"LAROUSSE"*, important dicţionar al mapamondului cultural, editat de o ţară în

care rabinul-şef al Parisului dărâmă statui, o ţară îngenuncheată: *"NAŢIONALISM - doctrina care afirmă întâietatea interesului naţional faţă de interesele de grup, de clasă, sau a indivizilor care constituie naţiunea".*

Dacă pentru voi naţiunea este o noţiune abstractă lipsită de conţinut şi semnificaţie, de ce, îmbrăţişând această idee şi făcând-o publică, devii prezumtiv "delicvent"? De ce interesul şi grija pentru propria ţară deranjează evreimea şi scursurile adiacente? Evreimea are ceva împotriva a tot ce ar putea întări România?

Minţi palide, de ce au ei nevoie de o Românie fără identitate, slugă plecată oricui, înfrigurată, înfometată?

De ce au ei interesul să plece cât mai mulţi tineri "în Apus", să devină slugi, renunţând la identitatea naţională, acceptând o anumită degradare socială?

Dacă aţi fi idioţi aţi avea o scuză; după cum vă exprimaţi, se exclude această posibilitate.

Invocaţi dreptul la opinie?. Acest drept - vezi doamne, "democratic" - are nişte limite, cum foarte inteligent a răspuns Marine Le Pen unei întrebări "încuietoare": *"Libertatea are limite; de exemplu nu poţi să umbli în pielea goală pe stradă".*

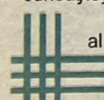
Voi, slugi prea plecate patronilor care vă cer să vă expuneţi ticălosul nud sufletesc, loviţi cu furie în temeliile creştine, istorice şi chiar biologice ale neamului românesc!

Să fiţi convinşi că va veni timpul când legile ţării vă vor condamna fără drept de apel.

Lingăi nenorociţi, ce faceţi voi acum devenind slugile duşmanului, au făcut-o înaintaşii voştri după 1944; tot cu argumente expuse în termeni elevaţi, de un bun nivel intelectual, încercând să convingă că valoarea expunerii ar fi egală cu valoarea mesajului.

(continuare în pag. 7)

Nicador Zelea-Codreanu

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA NOIEMBRIE –

***

Câtă îndrâzneală!!

Hot News. Ro ne aduce o veste bună: **d-na Marine Le Pen, liderul extremei drepte franceze, îndrăzneşte să pună condiţii vizând atotputernica evreime din Franţa!**

Până acum nu am auzit aşa ceva; cum de o fi îndrăznit? Am rămas trăsnit!

După 1990 am fost în Franţa la un prieten, într-un context oarecare, fără nici o conotaţie politică; prietenul fiind francez, deci total imun la eventualele mele apropouri de dreapta; a organizat o masă cu prieteni francezi, eu şi cu soţia fiind singurii români prezenţi acolo; o masă plăcută, stropită cu multe soiuri de vin, după obiceiul francez.

Era prezent şi Patrik, comunist cu care am ajuns la o discuţie în contradictoriu. Am evocat în context prezenţa evreilor în majoritatea posturilor de conducere în Rusia şi chestiuni aferente; comesenii, auzind discuţia, s-au ridicat discret de la masă, evident stânjeniţi, poate gândindu-se că se va afla că au participat la o masă cu un "antisemit'.

Dar despre ce este vorba: **d-na Le Pen a cerut interzicerea vălului Islamic dar şi a kipei evreieşti (tichiuţa) în spaţiul public, inclusiv pe stradă**, într-un interviu acordat pentru cotidianul "Le Monde", cunoscut ca ziar evreiesc.

"Această interzicere ar trebui să se aplice în magazine, în transportul în comun, pe stradă". Citâm din nou: ***"Evident, dacă suprimăm vălul, suprimăm şi kipa în spaţiul public".***

Întrebată despre încălcarea libertăţilor fundamentale, Marine Le Pen răspunde (inteligent .- n. n.): ***"Depinde ce consideraţi dvs. libertate. Este interzis să te plimbi dezbrăcat pe stradă."***

Domnia sa invocă o strictă aplicare a legii din 1905 privind laicitatea. Nu ne îndoim că legea din 1905 a fost adoptată tot la presiuni evreieşti.

Ne bucurăm să auzim că şeful unui partid din Franţa (Frontul Naţional) rupe '"embargoul" (sau, dacă vreţi, "omerta", legea tăcerii a mafiei siciliene). Oricum, mafia siciliană se uită cu atenţie şi respect la mafia mondială!

Profitând de ocazia oferită de "prezenţa" în publicaţia noastră a d-nei Marine Le Pen, fiica întemeietorului şi conducătorului "Partidului Frontul Naţional", ***ne punem întrebarea dacă a trebuit să existe o "dinastie' Le Pen pentru ca fiica lui să preia conducerea partidului.***

În toată lumea gestul nu a stârnit nici un fel de comentarii, fiind socotit logic, normal. *La noi sunt destui "neo legionari" care se întreabă, loviţi de-o mare naivitate, contrariaţi, dacă există o "dinastie Codreanu"! Fără comentarii!*

***

O mostră de logică din *„Realitatea evreiască"*

Nr. 392-393, pe luna oct. 2012 al revistei *"Realitatea Evreiască"* este, aşa cum ne-am obişnuit, o perpetuă provocare la hartă, **o neîncetată turnare de gaz peste un foc** pe care, dacă ar încerca să-l stingă, şefii Federaţiei Comunităţii Evreieşti din România în frunte cu dr. Aurel Vainer, ar rămâne fără pâine. Căci meseria lor şi arta de a mulge jointul de peste 20 de ani este ***„văitatul profesional"***, victimizarea neruşinată, ploaia de gunoaie aruncată asupra poporului care i-a găzduit - şi putem spune: cu o toleranţă care nu s-a întâlnit la nici una din naţiunile europene în care „poporul ales" s-a aşezat.

Acest număr de revistă expune pe larg, ditirambic, aceeaşi problemă a numitului "holocaust românesc".

Dacă aceste consideraţii ar fi expuse în publicaţiile etniei şi nu în incinte oficiale, precum Parlamentul sau Senatul României, nu le-am băga în seamă. Dar ei practică neobosiţi marele lor şantaj (cârâitul şi scuipatul) de sub aripa ambasadei SUA la Bucureşti. Se ştie, de altfel, că de când „ne-am eliberat" (1989) nu ni s-au trimis decât ambasadori americani de etnie evreiască, adevărată batjocură pe care noi o acceptăm cu capul plecat, dar cu buzunarele pline de bacşişuri.

Vom începe prin a vă comunica un comentariu din această revistă extremistă care alătură neruşinarea cu un comic absolut.

Sub titlul ***„Scufundarea vasului Struma, unul dintre momentele cutremurătoare ale holocaustului'***, un anume BMM îşi începe peroraţia cu: *„Este greu să faci o ierarhizare a tragediilor Holocaustului, aşa cum s-au întâmplat în România, dar scufundarea în preajma Istanbulului a vasului«Struma», plecat din portul Constanţa* (în febr. 1942 - n. n.) *a fost una dintre tragediile zguduitoare."'*

Evident. Deplângem şi noi moartea prin înec a 768 de oameni nevinovaţi, plecaţi spre "ţara făgăduinţei", dar cine se face vinovat de această tragedie?

Dl. BMM se plânge că autorii morali şi faptici ai catastrofei nu au fost niciodată traşi la răspundere. Se ştie, şi o spune şi BMM, că actul criminal a fost săvârşit în 24 febr. 1942 de către un submarin sovietic care şi-a lansat torpilele asupra „Strumei" încărcate cu emigranţi evrei. Dar aşa-zişii „autori morali"? BMM îi arată cu degetul: turcii şi englezii care nu au permis trecerea vasului prin Bosfor, DAR ŞI ROMÂNII.

Dă-i cu nuca-n perete: ***de ce românii?*** Fiindcă, susţine BMM, *„autorităţile române au permis plecarea din portul Constanţa a vasului care era într-o condiţie tehnică incompatibilă cu drumul pe mare"*!! (sic!)

O asemenea başcălie se aude rar. Cu alte cuvinte, Şloim îşi surprinde nevasta în pat cu John, dar de vină e tâmplarul român Vasile care n-a verificat dacă patul nu scârţâie sau nu se rupe de atâta "zel"!!

Acuzaţia perversă şi gratuită completează cele câteva pagini dedicate numitului "holocaust românesc".

Orice om cu "niţică doxă" îşi pune următoarele întrebări:

a) Oare în România anilor '41-42 nu se găseau ingineri evrei care să-şi fi dat seama că „Struma" nu e capabilă să navigheze pe mare? ***Nu cumva e vina lor şi a Comunităţii Evreieşti că a ales un asemenea vas?*** Ori te pomeneşti că guvernul României, mareşalul Antonescu în persoană le-ar fi spus: „Luaţi, măi, ciurucul de Struma, că altfel vă holocaustăm şi dăm corabia la fier vechi!"

b) Cum adică vasul nu era capabil să navigheze pe mare, când a ajuns bine-merci la porţile Istanbulului?

Că turcii şi britanicii nu i-au dat voie să treacă prin Bosfor, asta e problema lor şi nu a noastră. Dimpotrivă, îl rog pe celebrul jurnalist BMM să ne spună care din guvernele aflate în Axă ar fi permis în epocă exodul sioniştilor spre Palestina?

c) Cei de la căpitănia portului Constanţa sunt vinovaţi că n-au avut „darul proorocirii".

Dacă acei nenorociţi de goi-români l-ar fi avut, ar fi trebuit să prevadă că peste o zi-două, un submarin sovietic rătăcit pe lângă Bosfor avea să spulbere Struma.

Vina românilor care au lăsat să plece Struma, în aşa un hal pe mare, este evidentă: dacă-i reparau puntea, vasul ar fi rezistat perfect torpilelor ruseşti! Nu-i aşa, genialule BMM?

Dragi confraţi de la „Realitatea evreiască", **dacă mai lăsaţi să vă apară asemenea articole cu asemenea perle de logică, vă faceţi de râs, ceea ce nouă ne face plăcere, pentru că... *reafirmă inteligenţa proverbială a etniei!***

Conducerea Federaţiei Comunităţii Evreieşti nu se sinchiseşte însă de asta. Dl. Vainer şi Co. ştiu prea bine că atâta timp cât beneficiază de sprijinul ambasadei *USA* (a de citi "*U*niunea *S*ovietică *A*ilaltă"), îşi pot permite orice batjocură la adresa naţiunii române. O demonstrează nu numai discursul ţinut de dl. Vainer în Senatul României, care umflă de sute de ori cifrele victimelor unor persecuţii ale evreilor din perioada 1940-1944, dar şi neruşinata alocuţiune a unui anume Al. Florian - director general al *Institutului Naţional* (naţional, nota bene, adică de interes naţional pentru români!) *pentru Studierea Holocaustului din România*, care recurge la aceeaşi strategie şmecherească de a alătura în aceeaşi frază pogromul vast făcut de ungurii lui Salaszy în Transilvania ocupată, cu ceea ce s-a întâmplat în Transnistria românească. Este ceea ce a început însuşi escrocul internaţional Elie Wiesel care ne-a aruncat în spinare victimele cruzimii ultranaţionaliştilor maghiari, **prefăcându-se că n-a băgat de seamă că Ardealul de Nord era pe atunci sub ocupaţie ungurească.**

De altfel, prezenţa la Bucureşti a „fabricii de minciuni", filiala Institutului Elie Wiesel, plătită din banii şomerilor şi pensionarilor români, este o ruşine internaţională.

De la un timp ni se tot dă în cap cu gropile comune descoperite la Popricani din jud. Iaşi.

Ei bine, nu există nici un fel de dovadă că acestea sunt schelete evreieşti, decât dacă acceptăm următorul comunicat al Institutului Wiesel: *"La Popricani au fost descoperite **62 de schelete** omeneşti, din anii 1941-1944, **dintre care 21.752 sunt evreieşti.** Ele au fost identificate cu ocazia examinării la microscopul electronic a urmelor de circumcizie rituală."*

Dar, vechea vorbă ardelenească, *„nu-i vinovat ăl care mâncă zece pite, ci-i vinovat acela care i le dă'.*

Suntem, din păcate, renumiţi în Europa pentru umilinţă şi lipsă de demnitate naţională. Nu suntem informaţi să existe la vreun popor maxime precum: *„Capul ce se pleacă sabia nu-l taie"* sau *„Frate cu dracu, până treci puntea"*.

Suntem informaţi, tot de "***Realitatea Evreiască***", că vinovăţia noastră pentru un "holocaustul românesc" a fost acceptată şi legiferată în 1994 de un anume Ion Iliescu.

Dar cine e acest Ilici Iliescu, participant activ la crimele politice ale anilor '49-62, spion sovietic dovedit, autor moral al asasinatelor din '89, părintele mineriadelor etc.? Ce are el cu istoria României, atunci când, elev fiind al liceul „Spiru Haret", şi-a turnat colegii la Securitate doar pentru că afirmaseră că Basarabia e românească (cazul Nelu Puşcaşu, arestat, bătut)?

Actualul preşedinte al ţării, care acceptă asemenea acuze, ce e, de fapt? O jalnică slugă a intereselor capitalului evreiesc din SUA.

După vicepreşedintele Senatului României, Petru Filip (diplomat? ţinător de scaunul pe care îl ocupă cu amândouă mâinile), recunoaşterea holocaustului românesc este *„un mod de a ne recupera propria istorie"*. Bravo, taică! Altfel noi nu suntem capabili să ne recuperăm istoria decât după indicaţiile Institutului Wiesel.

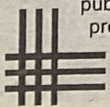
În 1921 Partidul Comunist din România (simplă filială a Partidului Comunist Bolşevic al URSS) a mers către scoaterea sa în afara legii pentru două motive: a) a recunoscut teza rusească după care Basarabia nu e românească, ci pământ cotropit de la sovietici; b) a acceptat ideea leninistă după care schimbarea orânduirii trebuie făcută nu prin alegeri democratice, ci prin revoluţie proletară sângeroasă.

Ne întrebăm astăzi, după 90 de ani de la acele evenimente, dacă existenţa unui institut duşman României, cum este acest Wiesel bucureştean, nu e comparabilă cu existenţa buboiului purulent numit P.C. din România? Oare a fi membru în UE înseamnă a înghiţi chiar orice?

Cine-i ia la puricat pe colaboratorii acestui „prestigios" institut ca, de altfel, şi pe cei de la "Realitatea Evreiască", află, fără prea multă strădanie, că sunt foşti comunişti şi securişti ai epocii de tristă amintire Dej - Ceauşescu.

Nu-i aşa, d-nă Lya Benjamin, care prin anii 70-80 tăiaţi şi spânzuraţi la Institutul de Istorie al PCR, iar acum faceţi spume la gură cu holocaustul?

Redacţia

UN COLONIST NE ÎNVAȚĂ

Dl. Andrei Cornea mi-a spulberat veleităţile mele de profet: eu eram convins că în nr. 46 (nov. 2012) al **revistei "22"** va relua şi domnia sa "cazul poeziei legionare".

De fapt, domnia sa se învârte în sfere mult mai preţioase, ***"cazul Neamţu"*** fiind pentru "trepăduşi"; domnia sa face istorie ca şi conaţionalul Mihail Roller, domnia sa este un fin **dirijor al opiniei publice**, încercând să prezinte partitura domniei sale într-o tonalitate machiavelică, abordând problemele ţării româneşti într-un **registru original în care se împletesc cu abilitate legi ale democraţiei de tip iudaic cu acceptarea sau chiar propunerea de măsuri care mai repede ar intra în domeniul dictaturii.**

Editorialul de care vorbesc, intitulat "***România, o colonie?"***, de la început face praf tot ce credeau zeci de milioane de naivi despre democraţie - care s-ar fi bazat pe voinţa alegătorilor exprimată în majorităţi şi minorităţi.

În primele fraze prezentate în litere mari şi separate de restul textului, dl. A Cornea, respectând artistic legile diversiunii, "bagă" una dreaptă şi una strâmbă - trebuie să citez: *"speranţa mea în acest moment nu vine nici de la opoziţie, nici de la societatea civilă, nici de la intelectuali, nici de la bunul simţ popular, ea vine de la convingerea că Occidentul nu va accepta ca România să "scape" de sub zona lui de influenţă, indiferent cum se va vota"!!.*

Ultimele cuvinte ne pun în faţa unui fapt uluitor: ***"indiferent cum se va vota"!!***

Păi să analizăm gravitatea informaţiei: are dl. Cornea "acreditarea" de a face publică poziţia Occidentului?

La o adică s-ar putea motiva cu libertatea jurnalistului de a-şi expune punctul de vedere, dar atunci îţi pui altă întrebare: cine este dl. Cornea? Simplu: pupilul intereselor acestui "Occident"!

Care este relaţia dintre acest "Occident' şi România?

"Conflict de interese"! Ei ne vor "la tavă", *"împănaţi cu usturoi" fiind deja'*, iar noi ne zbatem scăpăm de "malaxorul iudaic" care, atunci când a avut ocazia, "a măcinat" 500.000 de români (după 1944).

Să îi acordăm d-lui Cornea încrederea noastră că nu îşi exprimă un punct de vedere personal?

Păi punctele de vedere ale domniei sale şi ale Occidentului se suprapun "ca trase la indigo": ele, punctele de vedere, reprezintă **interesele iudaice, interese pe care domnia sa le moşteneşte <u>genetic</u>**. A te întreba dacă unui carnivore îi trebuiesc , "indicaţii" pare o glumă nesărată !.

Care este prima diversiune? Că România ar dori să intre într-o "altă zonă de influenţă". Pentru proşti, d-le Cornea! Este o minciună ordinară!

Ne arătaţi pisica? ***De când poporul român ar fi iubitor de ruşi?*** De când ne-au impus, după 1944, timp de aproape 20 de ani, o guvernare iudeo-criminală?

Să mai lămurim o dată cuvintele, ideea: "indiferent cum se va vota": Parcă îl auzim din nou pe marele călău al tuturor timpurilor: *"nu contează cine votează"!* Că vă însuşiţi un punct de vedere stalinist, cel puţin pe mine nu mă miră: **stalinismul este genul de dictatură la care visează evreimea mondială.** Faptul că vă permiteţi să vă faceţi publică această "speranţă" ne obligă să vă catalogăm exact acolo unde vă situaţi: în fruntea jurnaliştilor din România (apropos de P.C. din România) care cu o mână scrieţi sus şi tare "democraţie" şi cu cealaltă scrieţi sus şi tare "DICTATURĂ".. Sunteţi "ambidextru", cu toate că numai cu referire la manualitate, eventual.

Români, vi se pregăteşte ceva: o încătuşare depăşind anii de teroare iudeo-bolşevică! **Vă voi expune planurile apropos de alegerile din decembrie . Planurile "marca Băsescu", aparent:**

1. Au loc alegerile, USL 60%

2. Fără probe, alegerile vor fi declarate de Băsescu fraudate, deci fără valoare

3. Va fi consultată Curtea Constituţională care va decide că alegerile nu au fost valabile şi trebuie anulate şi refăcute

4. Urmează o nouă "revoluţie" ca reacţie la nesocotirea alegerilor

5. Se decretează "starea de necesitate" de către Băsescu care preia puterea prin forţă, anihilează "opoziţia", introduce măsuri de interzicere a demonstraţiilor, cenzura presei de toate felurile, şi tot cortegiul de restricţii.

6. "Occidentul", în frunte cu Statele Unite, declară că măsurile erau obligatorii pentru a nu da ţara pe mâinile ruşilor (??).

Şi apropos de gogoriţa cu ruşii, la americani gogoriţa este "terorismul arab": pe baza acestui "terorism" americanii au ucis milioane de oameni, arabi sau nu. Holocaust?. Se poate numi aşa măcelul din fâşia Gaza, din Irak sau din Afganistan? Va trebui să găsim termenul similar din arabă sau persană!

S-a început încă de acum o campanie de avertizare că alegerile nu au cum să fie corecte din cauză că toate instituţiile de organizare şi control ar fi în mâinile USL.

Dacă la votarea pentru referendum, după ce au convins Apusul că s-au furat 1,5 milioane de voturi, după ce au fost trimişi pe teren mii de procurori să găsească nodul în papură, acele milioane s-au transformat în câteva sute de greşeli inerente votului covârşitor antibăsist.

Conţinutul de până acum al articolului meu este reacţia firească la cele câteva rânduri ale preambulului *"România este o colonie"*.

Pentru dl Andrei Cornea subiectul "patriotism" este prilejul de a-şi exprima dispreţul faţă de români şi românism – citez: *"patrioţii noştri în care feştila românismului s-a reaprins cu putere în aceste timpuri..."*.

Este o ironie felul în care domnia sa pune problema, sau pur şi simplu bătaie de joc? ***Îngrijorarea multor români în legătură cu escaladarea gesturilor de stăpân al Apusului iudaizat este catalogată ca falsă şi inutilă.***

"Feştila românismului" vrea să sugereze dispreţul domniei sale pentru interesul naţional?

O primă îngrijorare? Exprimată vag prin "reformele în justiţie" (numirea unor şefi competenţi la D.N.A. şi Parchetul general); exprimată direct: existenţa în cele două posturi amintite a unor persoane care să nu mai execute ordinele de la Cotroceni, îl nelinişteşte pe dl. Cornea într-o oarecare măsură. Există nişte luări de poziţie oficiale şi un curent de opinie care se extinde încet dar sigur în toată ţara. ***Se trezeşte românismul în cercuri şi locuri care până acum erau surde şi oarbe la interesul naţional.***

Toată pledoaria d-lui Cornea de fapt împotriva acestui curent de dezlănţuie, "feştila" de care îşi bate joc cu cinism, pune românii, poporul român, într-o altă lumină, nu în faţa Apusului, ci în faţa propriei noastre percepţii. Domnia sa are nevoie, ca reprezentant al intereselor antiromâneşti, de un Parchet general care prin mijloace specifice să înăbuşe "feştila românismului".

Citez următoarea diversiune menită să descurajeze orice gest de demnitate: "România *în termeni reali nu este un stat independent, de fapt nu a fost niciodată din 1989, ca să nu mergem mai în urmă: a admis suzeranitatea unora (Turcia, Rusia, URSS)..."*.

Şi iată, am ajuns la conaţionalul Patapievici, citez din "Politice", ediţia 1996, pag 63: *"Toată istoria mereu peste noi a urinat cine a vrut. Când i-au lăsat romanii pe daci, ne-au luat la urinat slavii, apoi ne-au luat la urinat la gard turcii, era să ne înecăm în urină"* (dl Patapievici, un fin intelectual, foloseşte termenul "urinat" – pardon, în "traducere": *"toţi se pişau în gura noastră"*), *"demnitatea noastră constă în a ridica mereu gura zvântată şi ei reîncepeau..."*.etc., etc.

Dl. Cornea, mai practic şi mai pragmatic, nu se încurcă în descrieri atât de plastice!

Dar să revenim la "**Colonia România**":

Patriotul Cornea ("patriot" ar fi calitatea în care ne povăţuieşte) ne obligă să amintim derivate ale cuvântului "COLONIE"; una ar fi "COLONIZAŢI". Ce înţeles are cuvântul în orice context: popularea cu "colonişti" a coloniei. (S-a deplâns colonizarea Africii, cu urmările dezastruoase.)

În gândirea domniei sale, colonizarea României, tratarea ei ca o colonie africană, a făcut şi face parte dintr-un normal; normal, crede domnia sa, este să se termine odată cu "feştila românismului"!

COLONIZAREA ROMÂNIEI, impusă de acelaşi Apus pe care am început să îl detestăm, a fost şi este sursa distrugerii noastre:

- 1878, Pacea de la Berlin, obligaţi să împământenim **300.000 de evrei**,

- 1920, Pacea de la Versailles, obligaţi să încetăţenim **500.000 de evrei,**

- 1933, I. G. Duca, acord de primire în ţară a **300.000 de evrei** (când ajunge Hitler la putere).

Ca o paranteză, singurul care refuză să semneze acordul de invazie (1920) este cel numit de toată lumea "părintele României", Ion Brătianu, care îşi dă demisia şi semnează al Vaida Voievod!! De ce nu l-aţi şters din istorie pe antisemitul Brătianu?

După dl. Cornea, avem de ales între Apus şi ruşi.

Iar se ridică o problem falsă, iar ni se "arată pisica", Apusul ne cere "să construim un stat de drept" în care el ne va tutela, citez: "indiferent cum se va vota"!! "Stat de drept" în care votul cetăţenilor nu contează?!

Iată şi explicaţia machiavelică: *"Ştim că se poate vota greşit, împotriva interesului naţional"!*

Anticiparea face parte din scenariul în 6 puncte pe care vi l-am prezentat la început; citez: *"S-a întâmplat* (s-a votat greşit) *în 1990, se va întâmpla probabil şi în 2012".* ***Dl. Cornea şi toţi ai domniei sale <u>ştiu dinainte</u> că votul din 2012 va fi greşit, "împotriva intereselor naţionale", şi sunt pregătiţi să taie răul din rădăcină,*** acel "probabil" de mai sus a fost utilizat ca "amortizor" al unei **sentinţe antepronunţate!.**

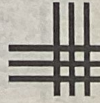
Sentinţa: Occidentul poate sili (silui) orice guvern român să se plieze şi chiar trebuie să o facă în situaţii-limită, pentru a ne salva de noi înşine, deja a făcut-o!

Occidentul ne-a "despuiat" de toate resursele, de toate bogăţiile, ne dictează cu o mână de fier (a renunţat la mănuşa de catifea) politica internă în favoarea intereselor iudaice.

Românul de rând, poate; românul mai evoluat, sigur, se întreabă, pe bună dreptate, ***cum este preferabil să mori: de glonţul rusesc sau de ştreangul iudaic?.***

(continuare în pag. 5)

Nicador Zelea-Codreanu

Atitudini
DUŞMANI CONŞTIENŢI

În cursul acestei luni, un timp nemeritat de lung a ţinut capul de afiş al mass-madiei prestaţia artistică a unui individ pe nume Neamţu, răsărit ca buruienile după ploaie în grădina oricum plină de mătrăgună şi vipere filo-iudaice!

La lansarea candidaţilor pentru alegerile parlamentare, într-un cadru optimist şi plin de portocaliu, culoare de doliu pentru naţiunea română, tov. Neamţu recită din poezia marelui poet victimă a urii evreieşti, comandant legionar Radu Demetrescu–Gyr, *"Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane"*.

Reacţia evreimii şi a slugilor lor mai mult sau mai puţin autohtone a fost furibundă: a fost şi va fi un subiect de editorial la "22", sub semnătura lui Andrei Cornea care îşi închipuie a fi un fel de Yehudi Menuhin al opiniei publice.

Toată această tevatură a oferit ocazia unui atac murdar la adresa Mişcării Legionare.

Fără discuţie că acest "atac" nu ne deranjează mai mult decât bâzâitul unei muşte albastre care, chiar sâcâitoare şi scârboasă cum o ştim, face parte din cotidian şi ne trimite cu gândul la locul de provenienţă: o hazna plină de resurse de existenţă pentru musca noastră, sau la prezenţa mai mult sau mai puţin apropiată a cadavrului încă neîngropat al conştiinţei noastre naţionale!

.Cine este actorul Neamţu care se ocupă cu recitările din Radu Gyr?

Tipul clasic de arivist, "fără nici un dumnezeu", slugarnic, unealtă docilă în mâinile stăpânilor, şi care vrea să fie perceput ca un adevărat bărbat.

A călcat în străchini? Suntem noi chiar aşa de naivi? L-a citat pe Radu Gyr fără "girul" stăpânilor?.

O fi el prost sau fără caracter, poate, dar să fie clar că nu este tâmpit: într-o cloacă în care stă toată ziua bot în bot cu evrei sau cu slugi de evrei, un arivist, cum am mai spus, care îşi controlează anticipat cel mai mic gest, calcă în străchini într-un "spectacol" difuzat la nivel naţional?

La ce s-au gândit consilierii de imagine ai d-lui Ungureanu et Co: *proştii de naţionalişti şi legionarii vor înţelege (??) că de fapt Neamţu, prezentat ostentativ ca legionar, va păcăli destui votanţi* care vor spune: "este de-al nostru, nu vedeţi că nici nu poate să îşi ascundă adevăratele sentimente?"

Numai că noi, proştii, după zeci de ani de experienţe în condiţii-limită, nu "halim" momeli din poveşti pescăreşti.

Insultele la adresa Mişcării Legionare au un loc bine şi de mult timp stabilit, sunt gloanţe care ne trec pe la ureche, le auzim bine, ştim noi de unde au fost slobozite, dar nu ne clintesc nici un fir de păr din... chelie.

Totuşi, să îl declari pe Neamţu legionar, ne jigneşte în cel mai înalt grad şi protestăm vehement! ***Păi, în felul acesta, până la alegeri şi Mossad Răzvan Ungureanu poate deveni legionar dacă declamă o poezie***; noi, bucuroşi de a primi personalităţi în Mişcare, precum "intransigentul" Dan Diaconescu, cel care şi-a umplut partidul de candidaţi astăzi, ieri ciocoi, îi recomandăm versuri convingătoare dintr-un cântec legionar: *"Ştim că tu, de multă vreme, aprig lupţi ca un erou, să scapi ţara care geme şi să-i dai un suflet nou, să ne scapi pe noi, ţăranii care suferim din greu, căci tâlharii şi jidanii ne tot sug mereu, mereu"..."*

Realitatea este, de fapt, că nu există cinci duşmani de calibru al Mişcării Legionare care să ştie altceva decât lozinci auzite în familie.

Ca să vedeţi până unde merge exigenţa în acordarea nobilului titlu de legionar, vă vom dezvălui un secret: după legile noastre nu sunt 3% legionari din cei ce se declară!

Şi în legătură cu nivelul cunoştinţelor despre Mişcare, cu referire la datele reale, ele sunt ţinute "sub obroc". Sunt foarte puţini cei care au luat cunoştinţă de adevărata Mişcare şi nu au devenit legionari!

Să revenim însă la explozia care a stârnit un mic "tsunami" de dejecţii ce se vor a fi "luări de poziţie" în spiritul iudeo-democraţiei: prima reacţie cu care am luat cunoştinţă a doua zi după recitarea d-lui tovarăş Neamţu, a fost o emisiune matinală

de la "Antena 3" cu participarea permanentă a d-lui Nils Şnecher, evreu iubitor al Ţării Româneşti, care s-a înzestrat, cu ajutorul lui Dumnezeu (?), cu o proprietate splendidă pe malul lacului Snagov, unde afişează, într-un frumos cadru natural, drapelul tricolor.

Poate dintr-un simţ al dreptăţii, poate din naivitate, am apreciat logica şi bunul simţ al d-lui Şneker, manifestate în multe emisiuni la televizor.

Vedeţi domniile voastre, domnia sa la cuvântul "legionar" are o reacţie specifică conaţionalilor domniei sale şi pe care aş caracteriza-o după Caragiale: "îşi pierde uzul raţiunii". Şi tot ca şi conaţionalii domniei sale se crede, zic eu, depozitarul universal al urii, fără să "îi treacă prin cap" că violenţa stârneşte violenţă, ura stârneşte ură! De asemenea, ura domniei sale are izvoare genetice şi simpla lectură a "Istoriei Mişcării Legionare" i-ar demonstra că în mare măsură greşeşte, exceptând că guvernarea de 120 de zile a trădătorului idealurilor legionare (l-am numit pe criminalul Horia Sima), alături de atotputernicul Ion Antonescu, perioadă pe care nu ne-o asumăm, lupta între Legiune şi evreime a fost "cea mai cinstită" luptă politică existentă în istoria universală.

Fiecare cu armele lui: evreimea cu "un pistol" Legiunea cu o sabie, dar a fost, cel puţin din partea noastră, un "duel" ca în turnirurile medievale în care noi nu am deţinut decât dreptatea şi jertfa, iar evreimea a trişat folosind puterea banului cu care au dezlănţuit asupra noastră o "teroare de stat" model Imperiul Central African.

La auzul a două versuri din poezie, dl Şneker a văzut verde înaintea ochilor şi prin ochi i-au trăsnit două "jerbe de foc" cum vedem la desenele animate sau în filmele cu extratereştri: *"Asta este poezie legionară!"*, şi faţa jovială a domniei lui s-a împietrit.

Radu Gyr probabil că a avut o tresărire în spaţiul stelar, şi-a făcut o cruce şi a zis: "Mulţumesc lui Dumnezeu că nu trăiesc în România mileniului trei, că o luam de la capăt cu puşcăriile!"

Poate al doilea poet naţional după Eminescu, băgat în puşcărie de regele criminal Carol al II-lea, băgat în puşcărie de Antonescu după ianuarie 1941, i se oferă alternativa frontului antisovietic, pe care o alege. Arestat de iudeo-comunişti (să fim serioşi, că toţi erau evrei cei care hotărau soarta românilor) în 1945, face 11 ani de puşcărie până în 1956; în acest răstimp de detenţie face poezia ***"Ridică-te, Gheorghe, ridica-te, Ioane"*** care stârneşte mânia celor care ucideau tot ce le stătea în calea înrobirii lui Gheorghe şi Ion.

Tresărirea de ură şi mânie a d-lui Şneker transferă-o în timpurile dezmăţului antiromânesc şi anticreştin.

"Prinde orbul, scoate-i ochii"! Este **condamnat** (Radu Gyr) în 1958 **la moarte pentru această poezie:**

Nu pentru o lopată de rumenă pâine,
Nu pentru pătule , nu pentru pogoane,
Ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău, curs prin şanţuri
Pentru cântecul tău, ţintuit în piroane,
Pentru lacrima soarelui tău prins în lanţuri,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâşnită-n măsele,
Ci ca să aduni, chiuind pe tăpşane,
O claie de zări şi o căciulă de stele,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Aşa, ca să bei libertatea din ciuturi
Şi-n ea să te afunzi ca un cer în bulboane
Şi zarzării ei peste tine să-i scuturi,
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Şi ca să pui tot sărutul fierbinte
Pe praguri, pe prispe, pe uşi şi icoane
Pe toate ce slobode-ţi ies înainte,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanţuri pe funii,
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane,
Şi sus, spre lumina din urmă-a furtunii.
Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Am zis mai înainte "Prinde orbul, scoate-i ochii!" apropos de mânia d-lui Şneker, două lucruri nu se mai potrivesc: "mâna liberă" la omorât a fost depăşită şi, **eventual, victimele**, aşa cum spuneam, **se bucură că şi de dincolo de viaţă mâniază pe "unii".**

Nu ştim de ce pedeapsa "cu moartea" este comutată în 25 de ani muncă silnică din care execută şase, căci intervine graţierea din 1965; ca un "amănunt": doi ani din detenţia de la "Aiud" îi face cu lanţuri la picioare !

Şi un alt amănunt care nu are legătură directă cu dl Şneker, dar trebuie amintit: mulţi deţinuţi politici proveniţi din liberali sau ţărănişti, văzând comportamentul deţinuţilor legionari "aderau" la Mişcare, lucru pe care îl declarau în momentele de executare a programului, când erau scoşi toţi în curţile închisorilor ca să li se aducă deţinuţilor la cunoştinţă diverse ordine.

"Atenţiune, legionarii în dreapta, ceilalţi în stânga!"

"Bă, banditilor, ce e cu voi la legionari?"

"Să trăiţi, ne-am făcut legionari!"

Să comentăm motivaţia condamnării la moarte a lui Radu Gyr?

Pentru că era legionar? Nu, că făcuse odată 11 ani de puşcărie pentru acest motiv!

Deci a fost condamnat pentru o poezie!

Cum comentăm?

În primul rând, pentru cei pe care Dumnezeu i-a ferit de a trăi acele timpuri, vă daţi seama de dezmăţul criminal care se practica atunci când toată puterea se afla în mâna evreilor?

Nu suntem bandiţi "antisemiţi" – sau, oricum, bandiţi nu suntem.

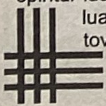
Nu vă convine că facem publice nişte adevăruri pentru care există documente de la A la Z?

Cunoaştem teoria: "***Ce nu ştiu eu, nu există***", dar asta **se aplică la tâmpiţi!**

Realitatea? "Aţi ucis, Aţi ucis, Aţi ucis" - citat din Elie Wiesel la conferirea titlului "membru de onoare al Academiei Române", când, cică, ne bucuram de libertate! Păi dacă noi, poporul român in corpore a fost ucigaş, voi ce aţi fost, floare la ureche?

Despre poezie în sine? O operă de artă şi un apel la viaţă!

La prima tresărire de ură a d-lui Şneker când a strigat: *"Asta este poezie legionară!"*, am zis ***"În ce fel legionară, că poate fi, ca orice poezie patriotică, scrisă de oricine?!"***

Dar nu, dl. Şneker a avut dreptate: **<u>această poezie</u> prezintă în cinci strofe <u>chintesenţa Mişcării Legionare</u>!**

În ce constă aceasta?

Mişcarea Legionară **nu a avut scopul să condamne la moarte o clasă sau o etnie**, să nu credeţi pe cei care vor să vă convingă de aşa ceva!

Noi am vrut "să condamnăm" la o viaţă <u>normală</u> pe românul Gheorghe şi românul Ion, fără să afectăm cu nimic viaţa lui Iţic şi Moritz!

Asta să ştiţi, d-le Şneker! Din punctul meu şi al nostru de vedere, ***nu sunteţi decât victima unei educaţii care vă plasează deasupra tuturor***; nu avem nimic împotrivă atâta timp cât această "poziţie" nu ne lezează nouă nu interesele, ci **drepturile**.

Am pomenit numele lui M. Eminescu; vă închipuiţi ce soartă ar fi avut dacă trăia în anii 50-60, după ce scrisese că domniile fanariote au fost un rai comparativ cu traiul românilor după invaziile evreieşti?

"Poezii legionare" nu a scris Eminescu, dar proză politică suficientă cât să îl condamne la moarte, "cu executare".

Vom încheia invitând Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării să ne dea ocazia să declarăm prin viu grai în faţa justiţiei române şi în faţa opiniei publice române tot ce am scris şi scriem.

La revedere, C.N.C.D., că pe dl. Nils Sneker o să îl văd şi "astăzi", înainte de prânz.

Post scriptum:

Vorbeam de relaţia cu istoria, îndeosebi, desigur, cu cea mai recentă, care trebuie să ţină treaz spiritul combativ al victimelor politicilor de înrobire a popoarelor creştine şi în general a tuturor neevreilor.

Îl voi cita pe **Avram Naom Chomsky, profesor** american de reputaţie mondială (evreu), care "produce" un decalog al **"regulilor de bază ale manipulării"** (pe care le numeşte ***"strategii ale diversiunii"***), pe care se bazează puterea politică. La punctul 9: *"Poporului trebuie să îi fie Indus spiritul turmei, pentru aceasta să stimulezi sentimentul individual de culpă* ("holocaustul" din România), *de fatalitate, de neputinţă.* ***Persoanele care nu mai au impulsul de a se revolta devin o turmă şi sunt uşor de controlat***".

Mici comentarii: *"să stimulezi sentimentul individual de culpă"*! Puneţi acest "tipar" pe "lupta" disperată a evreimii în general, de a ne induce sentimentul de culpă chiar şi prin legi "anticonstituţionale"; acum poate oricine să înţeleagă pentru ce atâta risipă de mijloace şi energie, şi să elimine motivaţiile legate de probleme emoţionale sau, vezi doamne, de viitorul securităţii poporului evreu.

Sentimentul de "neputinţă" pe care milioane de români şi l-au însuşit este fals: putem să ne scuturăm de jugul iudaic! Nu vă vine să credeţi, dar avem exemple ce nu pot fi contestate şi vom demonstra acest lucru. Dar nu într-un post scriptum.

Puterea iudaică, bazată pe maşinaţiuni financiar-economice, este în pragul prăbuşirii:

- Statele Unite sunt într-un faliment din care nu mai pot să iasă,
- China şi Japonia, marile puteri ale Asiei şi ale lumii, renunţă la utilizarea "circuitului bancar" folosind ca etalon dolarul; China îşi retrage enormele depozite de aur din marile bănci americane şi europene;
- marea finanţă mondială, controlată până acum de evrei, începe să îşi piardă puterea universală, putere care va rămâne un timp oarecare regională şi apoi nici atât.

Toate popoarele lumii care au simţit pe pielea lor cruzimea comportamentului puterii financiar-politice mondiale, care au suportat călcarea în picioare a demnităţii lor naţionale şi a indivizilor în parte, vor reacţiona aşa cum au reacţionat popoarele înrobite de iudeo-comunism. Va fi "scrâşnetul dinţilor!".

Nicoleta Codrin

***

VOI N-AŢI FOST CU NOI ÎN CELULE

RADU GYR

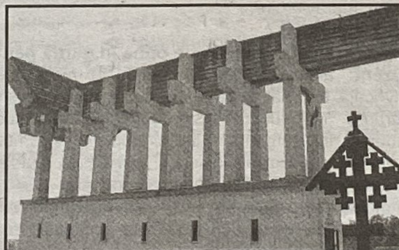
Voi n-aţi fost cu noi în celule
să ştiţi ce e viaţa de bezne,
sub gheare de fiară, cu guri nesătule,
voi nu ştiţi ce-i omul când prinde să urle,
strivit de cătuşe la glezne.

Voi n-aţi plâns în palme, fierbinte,
străpunşi de cuţitul trădării.
Sub cer fără stele, în drum spre morminte,
voi n-aţi dus povara durerilor sfinte
spre slava şi binele ţării.

Voi nu ştiţi în crunta-nchisoare
cum minte speranţa şi visul,
când uşile grele se-nchid în zăvoare,
şi-n teama de groaznica lui încleştare
pe sine se vinde învinsul.

Aţi stat la ospeţe-ncărcate,
gonind după fast şi orgoliu,
nici milă de noi şi nici dor, nici dreptate,
nici candela-aprinsă şi nici libertate,
doar ghimpii imensului doliu.

Monumentul ridicat pe locul gropii comune unde erau aruncaţi legionarii asasinaţi în închisoarea de la Aiud în timpul comunismului

In cântec cu noi laolaltă
trecând printre umbre pereţii,
voi n-aţi cunoscut frumuseţea înaltă
cum dorul irumpe, cum inima saltă
gonind după harpele vieţii.

Ce-i munca de braţe plăpânde,
ce-i jugul, ce-i rânjet de monstru,
cum scârţâie osul când frigul pătrunde,
ce-i foamea, ce-i setea, voi n-aveţi de unde
să spuneţi aproapelui vostru.

Aşa sunteţi toţi cei ce credeţi
că pumnul e singura faimă.
Făţarnici la cuget, pe-alături ne treceţi,
când noi, cu obrajii ca pământul de vineţi,
gustam din osândă şi spaimă.

Când porţile sparge-se-or toate
şi morţii vor prinde să urle,
când lanţuri şi ziduri cădea-vor sfărmate,
voi nu ştiţi ce-nseamnă-nvierea din moarte,
căci n-aţi ***fost cu noi în celule.***

***

UN COLONIST NE ÎNVAŢĂ (continuare din pag. 3)

Se mai impune o concluzie?

Categoric COLONISTUL Andrei Cornea se teme foarte tare de ceva?

Pozitiv. De ruşi nu, căci şi aceştia dacă într-o probabilitate de unu la o sută ar ajunge "să controleze" România, vor avea nevoie de slugi care să trădeze din interior (interior teritorial); când nemţii au ocupat Bucureştiul în 1916, evreimea le-a ieşit în cale cu flori, declarându-i eliberatori!. (dacă dl. Cornea habar nu are, poate să citească istorie). Când ruşii au ocupat Basarabia în 1940, iubirea evreimii faţă de "eliberatori" n-a mai limitat la primiri triumfal–patetice, s-a concretizat în asasinarea a 42.000 de ostaşi şi subofiţeri şi ofiţeri români (*"Săptămâna roşie"* a lui Paul Goma, martor direct la masacru şi *"Românii în arhivele Kremlinului"* de Gh. Buzatu, lucrare incontestabilă, având la bază documentele originale ale Armatei Române); de civilii creştini (bineînţeles creştini) şi autorităţile care nu s-au putut refugia, nu s-a ocupat încă nimeni, fiind vorba de alte zeci de mii.

Colonistul Cornea, prin antecesorii domniei sale, a primit ocuparea României de către armatele iudeo-bolşevice în 1944 tot ca pe nişte eliberatori şi a primit, printre altele, dreptul de a ucide creştini şi s-a folosit de acest drept ucigând 500.000 dintre ei! Când comuniştii autohtoni s-au gândit să oprească măcelul, conaţionalii d-lui Cornea s-au supărat şi au plecat din România.

Se teme dl. Cornea personal de ruşi, sau în numele românilor? Să fim serioşi, poate în numele "investitorilor" care au cumpărat pe nimic bogăţiile naţionale!

Gogoriţa cu "vin ruşii" ne-o livrează domnia sa, convins, aşa cum a fost învăţat, că suntem o turmă de imbecili.

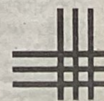
Să ne punem noi problema ce facem dacă vin ruşii, domnia sa are unde să se refugieze, are o altă ţară, noi nu avem unde să fugim şi nici nu vrem.

Replica "domnilor" Cornea va fi că fac "acuzaţii colective", lucru inadmisibil, de acord, dar cu o singură condiţie: să vă retrageţi mai întâi acuzaţiile domniilor voastre la adresa poporului român! Domniile voastre aţi "deschis balul".

Dar să închei, totuşi: **nu "ruşii" îl sperie şi Îl sperie, ci "feştila românismului", pe care de zeci de ani se străduiesc domniile lor să o înăbuşe. A înviat din propria cenuşă şi îi îngrozeşte.**

Ce urmează?. Mai mult ca sigur pedepsirea drastică poporului român!

ANCORAȚI ÎN ACTUALITATE

Nişte "pretini" ai noştri, deveniţi în ghilimele din proprie voinţă, se ocupă mai nou, după modele cărora istoria le-a atribuit denumiri deloc măgulitoare, cu "desfiinţarea" unicului grup de legionari care face eforturi mari să trăiască şi să promoveze imaginea Mişcării Legionare nealterate.

Pe lângă adversitatea şi obtuzitatea evidentă manifestată de **grupurile simiste**, care încă mai beneficiază de "aportul" unor foşti deţinuţi politici nonagenari de la care te-ai fi aşteptat să poată face distincţia dintre bine şi rău, **există în prezent grupuri autointitulate "cuiburi" care se declară conştiente de rolul malefic a lui Horia Sima în existenţa şi evoluţia Mişcării Legionare, dar care fac un gen de disidenţă care prin ea însăşi te trimite cu gândul la "simism"**. Aceste "cuiburi", desprinse dintr-o eventuală activitate de grup, pe lângă faptul că nu au reuşit să-şi demonstreze eficienţa pe a cărei "lipsă" îşi întemeiază motivaţia gestului (chiar de aceea, probabil), au devenit duşmănoase.

Ducând o activitate "securistică" de apropiere de persoane pe care le consideră prezente sau viitoare participante alături de noi la activităţile specifice, vin la diverse ocazii îmbrăcaţi în cămaşă verde, făcând notă discordantă cu toţi ceilalţi, socotind că prin acest gest îşi demonstrează legionarismul, cer nume, numere de telefon sau adrese. Urmează telefoane şi scrisori, eventual chiar trimit "pachete" dându-şi silinţa să ne discrediteze concomitent cu încercări de racolare.

Dovada indiscutabilă: niciodată asemenea practici nu au făcut parte din "arsenalul" Mişcării Legionare; vorba unui corifeu al antiromânismului: "V-aţi demascat, v-aţi demascat".

Nu vrem să părem paranoici, dar parcă prea pute a "securitate"!

Printre activităţile specifice acestor "lucrători" (??), critica publicaţiei noastre ocupă un loc bine stabilit. Atenţie însă: suntem deschişi să primim orice fel sugestii, pe care, trecându-le prin filtrul exigenţelor legionare, îşi găsesc rostul şi locul în "Cuvântul Legionar". Mai mult decât atât, am fi bucuroşi ca să avem cât mai mulţi "participanţi" la desăvârşirea conţinutului publicaţiei.

Într-un registru apropiat, suntem "acuzaţi" că ne ocupăm de "parastase şi comemorări" în dauna unor activităţi legate de gravele probleme ale prezentului. Din păcate, nu ne putem ocupa aşa cum ar trebui de "parastase", gest creştinesc pe care îl datorăm martirilor noştri.

După acest preambul încercând să vă desluşească contextul viitoarei analize a "ancorării în actualitate", să zicem ca Bulă: "Şi acum, la treabă, tovarăşi"!

Prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem în legătură cu "ancorarea" ar fi: în ce măsură se poate trage o linie care să separe prezentul de trecut şi viitor?.

Vom da exemplul aparent cel mai "radical" în sensul distanţei în timp faţă de prezent şi care îşi justifică abordarea.

De câţiva ani s-a constituit o asociaţie care are ca scop prezentarea a nenumărate dovezi existente în literatura de specialitate sau ca rezultat al unor cercetări arheologice şi etimologice, dovedind faptul că nu noi ne tragem de la "râm", ci că Roma a fost "rezultatul" populării acelei părţi a Peninsulei Italice cu populaţii provenite din arcul carpatic şi o întinsă arie geografică adiacentă. Populaţiile cunoscute mai târziu sub numele de geţi, traci şi daci, care aveau o cultură înaintată, un alfabet, care se "exprimau" prin lucrări artistice care şi la această oră uimesc prin gust şi fineţe, sunt "izvorul" care populează toată Europa.

Se dovedeşte că istorici de mare reputaţie care au acces la documente incontestabile în lucrări care apar în sec. XVII, XVIII, XIX precizează provenienţa unor popoare vest-europene şi nordice ca fiind urmaşe ale tracilor şi geţilor.

Cu cât ne apropiem mai mult de contemporaneitate, aceste informaţii sunt trecute cu vederea (ca să nu zicem că sunt ocultate). "Mândrului Apus" să înţelegem că nu îi convine acceptarea şi declararea acestei paternităţi?. Diferenţele ulterioare evoluţiei statelor sunt în strictă legătură cu poziţia geografică: noi în calea marilor migraţii şi, mai târziu, în calea marilor imperii.

Dar să revenim strict la subiect: privind lucrurile mai superficial (eufemistic vorbind), *mulţi români vor avea mari dificultăţi în a face o relaţie între prezent şi trecut şi se vor declara total dezinteresaţi de viitor, justificându-şi poziţia prin preocuparea vitală de a avea mâine pâine pe masă.* Este din ce în ce mai greu să treci cu vederea faptul că s-a ajuns în această situaţie tocmai pentru că de secole am ignorat trecutul şi viitorul nostru ca naţie.

Lupta actuală a multor români pentru a demonstra, pentru a scoate la iveală nişte adevăruri istorice incontestabile, este de fapt continuarea, sub o altă formă, a luptei pentru supravieţuirea Neamului, şi, mai mult decât atât, aşezarea lui pe locul ce i se cuvine.

Vreţi un argument incontestabil în favoarea acestei afirmaţii?

Cu ce au început duşmanii noştri atacul împotriva fiinţei naţionale?

Cu minimalizarea importanţei studierii istoriei, începând de la elevul de clasă primară şi până la nivelul unor "titraţi", preocupaţi de probleme strict materiale (apropos de existenţa fiecăruia). Mai mult decât atât: s-a practicat şi se practică **falsificarea istoriei;** dacă lucrurile ar fi fără consecinţe, fără valoare practică, puneţi-vă întrebarea demnă de "gâgă": ***De ce s-ar obosi de secole oameni specializaţi să falsifice, să ascundă "istoria", numai ca să ne facă "proşti"?***

Păi "proştii" pe care îi vor ei nu sunt nici un amestec de popoare migratoare, nici "aterizaţi" mai ieri pe aceste pământuri şi, în consecinţă, au drepturi care nu pot fi puse în discuţie.

Iată, de la traci şi geţi am reuşit să constatăm că de fapt am ajuns în actualitate, la o disperată luptă de supravieţuire!

Veţi mai observa cu destulă uşurinţă că **unul dintre "instrumentele" cu care se începe anihilarea voinţei unei populaţii sau unui popor este "înfometarea".** Este starea în care preocuparea oamenilor este acaparată de lupta pentru supravieţuire.

Bine, şi istoria?

Istoria relativ recentă ne pune în gardă pentru prezent: amintiţi-vă de foametea în mare parte provocată artificial după 1944, care a avut ca scop uşurarea introducerii sistemului criminal iudeo-comunist în România. Alte exemple? Foametea endemică din Rusia Sovietică, din China Maoistă, învingerea rezistenţei ţăranului ucrainean prin una din marile crime ale iudeo–comunismului: asasinarea prin înfometare a 6.000.000 de ucraineni care ajunseseră la necrofagie.

Lecţii ale istoriei! Dacă nu le cunoşti, nu înţelegi că înfometarea românilor din ultimii ani este premergătoare politicii de înrobire a poporului român! Toate aceste lucruri consemnate de istorie sunt lecţii pentru azi şi mâine, pentru a judeca lucrurile "bine".

Alt răspuns la altă întrebare: *"Există în acelaşi timp mai multe abordări ale prezenţei în actualitate?"*

Răspunsul este pozitiv, în funcţie de poziţia pe care se situează expozantul: dacă este la putere sau în opoziţie, dacă încearcă să filtreze evenimentele prin poziţia politică pe care o apără sau o promovează, explicând; orice eveniment în actualitate va fi recepţionat în moduri diferite de peroane sau grupuri, în funcţie de interese (eventual naţionale).

Pentru a fi "în actualitate", de exemplu: intervenţiile repetate ale ambasadorului Gitenstein din ultimul an scot din sărite 80% dintre români, apreciindu-le ca pe nişte abuzuri inacceptabile, dar bucură "partida" româno-evreiască, cea care înţelege din comportamentul d-lui ambasador al Statelor Unite că au mizat pe "lotul câştigător".

Mişcarea Legionară, apropos de intervenţia d-lui ambasador (care deloc întâmplător este evreu), apreciază că se confirmă o dată în plus obiectivul de subjugare a românilor prin tot mai evidenta înfăptuire a planurilor de a crea pe teritoriul României un Israel european, refugiu pentru o mare parte a populaţiei Israelului în cazul unui război cu ţările arabe din Orientul Apropiat.

Alt răspuns la altă întrebare: *"Ancorarea în actualitate" este limitată de libertatea de exprimare?*

Sunt legi care, contrazicând "litera şi spiritul Constituţiei", limitează "ancorarea în actualitate". De exemplu, este interzisă comentarea în sens negativ a numitului "holocaust" în România.

Acest "holocaust" nu poate fi niciodată poziţionat altfel decât în rândul problemelor "ancorate în actualitate", prin repetarea la infinit şi în toate ocaziile a acuzaţiei la adresa poporului român, prin crearea unui "Institut de studiere a holocaustului din România" şi care de zece ani studiază şi studiază, şi amărâtul de "plătitor" român habar nu are pe ce dă banii!

Revenind la Mişcarea Legionară: ***Evocarea unor episoade din istoria Mişcării sunt istorie sau "actualitate"?***

Sunt şi una, şi alta.

Sunt istorie în măsura în care ele au intrat în istorie şi sunt **în strictă actualitate pentru că situaţia politică şi economică ce a determinat, "a forţat" apariţia Mişcării, se repetă şi astăzi**, cu foarte mici deosebiri provocate de evoluţia puterii iudaice şi de influenţa ei nelimitată la nivel universal. **Ca un exemplu: *Istoria Mişcării oferă soluţii valabile astăzi?***

Fără discuţie că da; sunt "lecţii" plătite scump cu viaţa a zeci, sute, mii, zeci de mii de legionari! Evocarea gradată a cifrelor de mai sus reprezintă într-un fel escaladarea terorii de stat în spatele căreia s-a aflat tot timpul presiunea evreiască şi inconştienţa guvernanţilor.

Ideea că "***istoria se repetă***" are sensurile ei: în cazul nostru, la nivel de regiune şi extins la nivel naţional, nu putem vorbi de o repetare: scopul şi mijloacele golemului iudaic nu au fost întrerupte niciodată, doar mijloacele sunt acum mai directe, iar dacă până nu demult luau măsuri pe care le îmbrăcau într-un travesti roşu sugerând apărarea intereselor claselor dezavantajate, astăzi au renunţat la disimulări şi greutatea măsurilor economice este aruncată în spinarea "sărăcimii" care, oricum, ocupă un procent de aprox. 80% dintre români.

Propune cineva ignorarea istoriei?

***În folosul cui?* Dacă nu în folosul românilor, nu rămâne decât alternativa!**

***Dacă nu în folosul Mişcării Legionare, în folosul cui?* În folosul minciunii şi al dezinformării.**

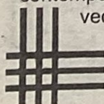
Există şi tragica situaţie în care ignorarea cu bună ştiinţă a istoriei a promovat apariţia unui hibrid care se încăpăţânează să se prezinte ca moştenitor sau continuator al Gărzii de Fier, ignorând "în prostie" că poziţia şi pretenţiile lor lovesc grav în imaginea Mişcării şi în însăşi esenţa ei!

Publicaţia noastră are permanent o rubrică intitulată "carte legionară". ***Dacă, de exemplu, "cartea" prezintă felul în care Horia Sima renunţă la toate principiile fondatoare ale Mişcării,*** principii respectate cu stricteţe de Corneliu Zelea-Codreanu şi de toţi legionarii şi oferind în acelaşi timp alternative, calea corectă, ***demersul este "Ancorat în actualitate" sau este istorie de contemplat?!***

Mai sunt şi alte argumente care să demonstreze că "istoria" sau dacă vreţi evocarea, punerea în discuţie a unor fapte care, nefiind de strictă actualitate, pot fi legate "cu mii de fire" de prezent?

(continuare în pag. următoare)

Cuibul "Gheorghe Clime"

TRĂIASCĂ ROMÂNIA! (continuare din pag. 1)

În primii 20 de ani de iudeo-comunism total de după 1944 **o parte a intelectualității care scăpase din ghearele monștrilor însetați de sânge creștin, a tras concluzia că, brusc, "interesele țării" ar fi identice cu interesele personale,** și-au descoperit undeva, în fundul unei nebuloase conștiințe, vocația de îndrumători ai Neamului, de deținători unici ai cunoașterii interesului național.

Coincidență: această poziție le oferea, dacă nu mai mult, un trai acceptabil și perspective de viitor; altfel spus, **totdeauna a existat un curent de opinie care să militeze pentru "închinarea țării" unei puteri străine** și, să vezi mirare, părerea lor se plia perfect pe părerea puternicilor timpului.

Şi să vezi mirare, **în fruntea celor care**, printr-un "discurs" frizând etalarea înaltului nivel intelectual, alogeni bătându-se cu cărămida în piept apropos de dragostea lor de adevăr, declarându-şi disponibilitatea (dacă nu chiar pasiunea) pentru interesul național, **erau evrei** - care, cu prima ocazie, "şi-au pus coada pe spinare" şi au fugit "mâncând pământul" dar plini de indignare dacă li se amintea de dezastrul în care aruncaseră România.

Lingăii de astăzi probabil că își închipuie că sunt luptători "fără reproş", exprimându-şi nişte convingeri personale plini de demnitate; **şi, să vezi mirare, convingerile astea personale sunt la fel de personale ca ale fiecărui lup dintr-o haită** care urlă la lună într-o noapte geroasă de ianuarie. Fiecare lup este convins că urletul lui este o expresie a personalității lui!

Le-am trăit toate acestea cu fiecare "picătură de viață".

Dacă încearcă cineva "să propună" altceva, se loveşte de un "zid al durerii" poporului român!

Din ce mamă ați ieşit, din ce familie, ce ați învățat în cei „şapte ani de acasă"? ***Ați avut ocazia să auziți de națiune, de patrie, şi să fiți învățați să vă raportați la „România" ca la o familie mai mare căreia îi aparțineți?***

Ticăloşi cu măşti omeneşti, ce păreți oameni normali până "deschideți gura", pentru voi nu există Dumnezeu, dumnezeul vostru este "vițelul de aur"!

Deocamdată "delictul de opinie" nu este „sancționat" decât de „presa din Sărindar", dar acest grup de siluitori ai opiniei publice, prin modul în care înțeleg ei interesul național, au devenit port-drapelul unui viitor în care, cu ajutorul diavolului, vor reduce libertatea de opinie prezentă clar în Constituție, prin legi adiacente. Primul pas a fost făcut cu o uşurință uluitoare: ***opinia românului despre „holocaust" trebuie să fie „identică şi la fel" cu opinia evreului despre „holocaust".***

Dacă planurile "satirului", de transformare a României de după alegeri într-o „Spanie însângerată (1936)", vor reuşi (cu concursul Apusului iudaizat), **libertatea de opinie din Constituție va avea aceeaşi valoare ca pe vremea lui Ceaşcă sau Dej** (şi atunci toate libertățile erau garantate, dar doar "pe hârtie").

„Omuleții patibulari" **ai lui Patapievici au avut curajul să pronunțe nişte cuvinte care au trezit**

mânia justificată a şacalilor şi a hienelor (observați că încerc să evit folosirea unor termeni care ar avea cea mai vagă relație cu câinii, ar fi nedrept să folosesc mereu peiorativul „javră": „javrele" sunt nobile față de viermii din Sărindar)!

Auziți domniile voastre vorbe de bandiți: ***„România puternică"*!** **Această sintagmă este, fără discuție, naționalistă, deci „antisemită".**

Dacă tu, autoritate supremă evreiască, identifici promovarea interesului național ca un gest duşmănos la adresa intereselor evreieşti, la mintea cea mai superficială, privind lucrurile din punctul nostru de vedere, orice interes evreiesc promovat la nivelul național din România şi până în „Patagonia", trebuie să-l identificăm ca duşmănos, şi suntem demult convinşi de acest lucru: „faptili vorbeşte"! Deci, în concluzie, **auziți şi dvs. dezmăț antisemit: "mândru de România"!!**

„Fir-ați-ai dracului de români, n-am omorât destui când v-am avut la discreție, şi acum suportăm consecințele!"

Replica? „Lozinci de campanie electorală, nu au nici o valoare!"

Păi dacă nu au nici o valoare, de ce vă dați de „ceasul morții"? Nici nu vă gândiți „voi" dacă lozinca va fi aplicată sau nu, simpla afişare a ei dovedeşte că situația e gravă.

Să vă dau o idee gratis: Canalul „Bucureştii - Dunăre"! Auziți, gratis „di tăt"! (evident, nu duceți lipsă de lingăi!)

„Construim o Românie mândră şi demnă în exterior"!

Grupul Ungureanu – Tismăneanu – Patapievici - Neamțu are altă imagine a României. Pentru ei şi pentru toată liota de votanți (imbecili) ai lor, România arată astfel: *"Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării"* (Patapievici - *"Politice"*, pag. x).

Iar voi, viitori votanți ai partidei proBăsescu, nu sunteți decât *„un popor cu substanță tarată; ori unde te uiți vezi fețe patibulare, ochi mohorâți, maxilare încrâncenate, fețe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare"*. (vorbeşte frumosul Patapievici).

Orice „băşist", dacă a aderat la acest **grup urât mirositor, se presupune, fără a uza** prea tare de fantezie, că îşi însuşeşte punctele de vedere ale unuia dintre liderii săi declarați.

Că tu, ca un imbecil, ca un trădător al idealurilor naționale, accepți ideea că *„România este ca un cur"*, trebuie să înțelegi că într-un cur nu poți să fii altfel decât plin de „produse de eşapament" din cap până-n picioare. Te priveşte ce mănânci, ce aer respiri, a ce miroşi de la distanță, este opțiunea ta!

Ca să promovezi o politică în care să nu ai altă opțiune decât scalda în haznaua băsistă, devine problemă a trei sferturi dintre români.

Ar trebui să acceptăm că, de fapt, noi ceilalți suntem anormali şi „puşcăriabili" dacă strigăm „Trăiască România!"?

Încercați să îmbrăcați propaganda voastră anti-națională în straiele promovării intereselor economice ale României; dacă liderul coaliției probăşiste Mossad - Răzvan Ungureanu, în doar două luni de guvernare a încercat să vândă Roşia Montană, Roşia Poieni şi dreptul de exploatare a gazelor de şist din România pe un preț ridicol, declarând că este (ar fi fost) încununarea guvernării sale?! Ce apărați voi? Interesele cui, mă, bandiților? Ce rău v-a făcut țara asta?

Ați inventat un termen fără sens: „dictatura majorității"! Ce înseamnă „majoritate": cei care întrunesc numărul major de voturi. Este total democratic să conducă țara în perioada dintre două alegeri; pentru „voi" mai trebuie îndeplinită o condiție esențială: să respecte cu sfințenie interesele Statelor Unite, ale Germaniei, ale Franței etc., etc. De fapt ce numitor comun au toate aceste țări? Sunt la cheremul intereselor mondiale ale golemului iudaic. Oare un guvern anti-băşist ar ignora aceste interese? Imposibil, am avea soarta Jugoslaviei.

Ce au "apărat" americanii în Jugoslavia? Democrația! În numele acestui principiu, ei şi controlorii oricărei guvernări americane pot ucide milioane de oameni când vor şi unde vor.

Dacă mândria de a fi român este un delict deocamdată sancționat numai de presa anti-națională ca exponent al intereselor străine (necreştine, iudaice, islamiste - nu importă), voi, mercenari infecți, aveți vreun motiv sau vreo îndreptățire să fiți mândri de ceva? Negativ, negativ, negativ!

Sunteți ruşinea neamului - nu a neamului românesc, a neamului omenesc!

TRĂIASCĂ ROMÂNIA!!

***

ANCORAȚI ÎN ACTUALITATE (continuare din pag. precedentă)

Vom răspunde cu o întrebare: *Ce ne ține trează ura împotriva duşmanilor României?* ***Ce ne transformă din simpli cetățeni în duşmani ireconciliabili ai hienelor*** care ne vor "morți", ca reacție la acțiunile lor criminale?.

Privirea înapoi la felul în care ne-a tratat evreimea ori de câte ori istoria le-a oferit oportunitatea de a omorî zeci de mii (sau, mai târziu, sute de mii) de români ne aminteşte de fiecare dată că avem dreptul la o judecată corectă, că dacă "ei" invocă dictonul *"dacă uităm, lucrurile se vor repeta"*, **şi noi, dacă vom uita marile masacre la care am fost supuşi, nu numai că acestea "se vor repeta" într-un viitor oarecare, dar sunt prezente chiar azi, sub altă formă.**

Nu ne mai omoară ca în Basarabia anilor 40 sau ca în România timp de două decenii, din 1944 mai departe, **cu gloanțe, cu topoare, în bătaie la anchete, la Canal, la Aiud,** la Ocnele Mari, la Sighet, la Periprava şi în alte 200 de locuri de detenție (două sute! în cifre şi în litere) confirmate de istorie. **Foametea şi frigul, arme crude de exterminare a elitelor româneşti, s-au extins acum asupra a 75% dintre români.**

<u>Aceleaşi arme: foametea şi frigul, aceiaşi executanți</u>, oferindu-le drept apanaje ale unui capitalism cică dorit din suflet de noi, de fiecare.

Vom încheia cu o precizare absolut obligatorie: pledoaria de mai sus nu are nici pe departe ca țintă pe cei care se hrănesc din produsul propriei lor neputințe, a propriei lipse de discernământ şi, evident, a lipsei acute de caracter!.

Ne adresăm celor de bună credință!

Şi cei de bună credință au avut nevoie de toate aceste "informații" pentru a percepe lucrurile normal? În parte da: **multor cititori le lipseşte informația şi, în special, cea corectă!**

<u>Noi, *"Cuvântul Legionar"*, pentru acest motiv existăm: să combatem minciuna şi diversiunile</u>. Adevărul rămâne un imperativ divin!

Post scriptum:

<u>Ne adresăm acum direct veleitarilor care nu au înțeles nimic din litera şi spiritul Mişcării Legionare.</u>

- O persoană - să zicem - din Buzău, cum poate fi membră a unui cuib din Bucureşti? Vine o dată pe săptămână la şedințele de cuib? Dacă nu (exemplul este valabil pentru orice oraş din provincie), ***şedința o face la "fără frecvență"?***

- Între mijloacele de apropiere a unor persoane de Mişcarea Legionară, a auzit cineva despre "racolare" profitând de situația critică a unor familii momindu-le cu "pachete"?

- A auzit cineva de intrarea în Mişcarea Legionară pe baza unei adeziuni? *Practica de acest fel a dus la tragedia Mişcării după 6 septembrie 1940!*

Dincolo de timp

ULTIMELE CLIPE ALE NICADORILOR ŞI DECEMVIRILOR

Au plecat... Se aud paşi coborând pe scări. în sala mare, cei liberi se strâng în jurul lor.
Ideea morţii îşi făcea loc în mintea fiecăruia, şi în ochii tuturor se citea spaima: îl omoară pe Căpitan! Presimţirea s-a transmis fulgerător, de la om la om.

Dumnezeu a voit să fiu printre puţinii legionari rămaşi în viaţă dintre cei care au avut sfântul noroc de a fi cu ei înainte de plecarea lor pe drumul etern şi luminat, de dincolo de pământ.

NICOLAE CONSTANTINESCU

- *Ăştia vor să termine peste noapte cu noi*, spune NICHI nervos...

DORU BELIMACE

Se apropie de vizetă. îşi fixează ochii în ochii mei şi rosteşte, cu vocea lui de bariton:

- *Voi să mergeţi înainte, pe drumul legionar! Să nu-ţi pară atât de greu momentul acesta... Fii tare! Numai aşa va învinge Legiunea! A trecut Neamul nostru prin clipe mai grele în istorie! Să ai credinţă în Dumnezeu!*

Face un pas înapoi, ia poziţia de drepţi, duce mâna dreaptă la inimă, apoi o ridică sus şi salută corect:

- *Te las cu bine! Trăiască Legiunea şi Căpitanul!*

FANE GEORGESCU

Când a văzut că este vorba de plecarea la moarte, primul dintre Decemviri care a urcat la mine a fost Fane Georgescu.

De câte ori suferinţele făceau vreunuia dintre noi viaţa insuportabilă, Fane cânta din celula lui; avea o voce frumoasă, de tenor.

Acum, rezemat de uşă, îmi spune:

- *Plec la moarte... am venit să-mi iau rămas bun. Comunică studenţilor legionari, când poţi, să nu dea înapoi. Să ducă steagul Legiunii, prin luptă, până la victorie!*

Am pe mama şi pe sora mea. Ajutaţi-le voi, cum ştiţi, camadereşte...

IANCU CARANICA

Pe când mă frământam cu gândul la Fane, apare, zâmbind, NICADORUL Caranica. Îmi prinde amândouă mâinile în ale lui şi zice:

- *Nu-ţi pot lăsa, dragul meu, decât un îndemn la luptă! Dar fii atent, să nu te rătăceşti! Viaţa e plină de ispite. îţi spun din experienţa mea. Ani întregi am rătăcit prin teorii înşelătoare. Nu mai credeam în Dumnezeu. Am pierdut timpul ca să ajung tot la Evanghelie... Să trăieşti, camarade, Domnul să-ţi ajute în ceasurile grele!*

M-a mişcat că, în acele momente, se gândea la mine, nu la el. Fusese întotdeauna de un altruism extraordinar; în anii lungi de închisoare dobândise o impresionantă cultură: nimeni din grup nu-l eclipsa. Scrisese caiete întregi, discutând chestiuni din domeniul moralei sau povestind împrejurările în care intrase în închisoare.

ION ATANASIU

Peste îmbărbătările lăsate de Caranica, Atanasiu îmi aducea starea de veselie în care se afla.

Ca întotdeauna, zeflemisind orice, intră grăbit în celulă, având la vestonul vărgat, deasupra inimii, o batistă albă, prinsă într-un buzunăraş improvizat. Îşi trece mâna peste batistă şi îmi spune râzând:

- *A venit şi timpul să facem nunta! Tu mai rămâi... amână-ţi-o! Ce crezi, îmi stă bine? Vesteşte părinţilor mei cât de frumos am plecat!*

Mi-a strâns mâna, frăţeşte, m-a salutat legionăreşte şi s-a dus cu graba cu care venise.

Trecând spre celula lui Livezeanu, a început să cânte: *"Moartea, numai moartea legionară / Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunţi..."*

ŞTEFAN CURCĂ

Lui Ştefan Curcă îi dădusem bocancii mei, când aflasem că e pe lista celor care vor pleca. Avea doar nişte sandale uşoare. Dar de îndată ce a înţeles că merge la moarte, a venit să-mi înapoieze bocancii. Nu i-am primit.

- *Bine! Trebuie să meargă frontul uniform echipat şi la moarte!*

Un camarad din Cuibul "Trăiască Moartea" te salută cu "Trăiască Legiunea şi Căpitanul!"

NICADORII *(de la stânga la dreapta)*: **Nicolae Constantinescu** (ec., comandant al Bunei Vestiri), **Ion Caranica** (ec., gazetar, comandant al Bunei Vestiri), **Doru Belimace** (absolvent al Facultăţii de Litere, comandant legionar).

IOSIF BOZÂNTAN

După ce ne-a adresat tuturor salutul său, ne-a spus, transfigurat de emoţie:

- *Fiţi tari şi credincioşi Legiunii! Ţara e în mare pericol.*

Nu lăsaţi Ardealul în robia ungurilor! Simt că aici se pregăteşte un deznodământ tragic. De va fi aşa, faceţi toate sforţările să aduceţi, voi, legionarii, Ardealul înapoi! Parcă văd umbra mamei alungată de la mormântul meu... Nu îngăduiţi această durere!

Daţi-i voi câtă mângâiere veţi putea... Explicaţi-i rostul jertfei mele, pentru binele patriei! Îţi las chipul Sfântului Anton, făcătorul de minuni! Roagă-te lui...

ION CARATĂNASE

Am primit apoi vizita lui Ion Caratănase, omul din Mişcare pe care l-am cunoscut cel mai bine.

De la cărămidăria din Giuleşti i-am luat mereu purtarea drept exemplu.

Era un model de comandant legionar. Modest, harnic, corect, calm, viteaz şi înţelept, cu un neîntrecut simţ al măsurii. Vorbea puţin şi atingea totdeauna esenţa lucrurilor. Calm în momente critice, găsea soluţiile de minune după un moment de gândire. Nu l-am auzit niciodată bârfind. Nu-şi pierdea cumpătul, indiferent în ce societate s-ar fi aflat.

Când a intrat în celulă, parcă mi s-au risipit toate grijile. Cu calmul lui de neîntrecut, mi-a spus:

- *Să-mi iau şi de la tine adio! Cum te simţi?* - şi şi-a dus mâna dreaptă după gâtul meu, ca un părinte: Caratănase fusese educatorul meu legionar.

- *Greu este că merge şi Căpitanul cu noi! El trebuia să trăiască!*

Vor fi frământări mari afară... şi în Mişcare... Să-ţi vezi de drumul tău, drept... Se vor limpezi apele...

M-a îmbrăţişat şi a plecat, luând drumul în jos, spre celelalte celule.

RADU VLAD

După aerul de îngrijorare lăsat de Caratănase, primesc vizita scurtă a lui Radu Vlad. A vorbit scurt şi hotărât.

- *Noi murim! Vă rămâne marea datorie: să ne răzbunaţi! Fiţi neîndurători cu bestiile şi camarila, care terfelesc onoarea ţării! Terminaţi cu ei! Trăiască Legiunea şi Căpitanul!*

Mi-a dat mâna şi a plecat fără vreo efuziune sentimentală.

ION GRIGORE STATE

Era muncitor, născut în Vălenii de Munte. Ne-am cunoscut la Giuleşti, în 1934, unde am frământat toată vara pământul, la cărămidărie. Vara următoare am lucrat iarăşi la o cărămidărie - în com. Regele Ferdinand, din jud. Râmnicu Sărat, unde făceam cărămizi pentru o biserică. Am fost arestaţi amândoi şi purtaţi pe jos, cu lanţuri la mâini şi la picioare, timp de trei săptămâni, de la un post de jandarmi la altul. Aceste încercări comune creaseră o sfântă camaraderie între noi.

Acum, în seara despărţirii, intră în celulă luminat de mulţumire, poate ca să-şi ascundă ce are în suflet...

- *În fine, pentru ultima oară ne vedem pe pământ, măi Ţelinarule!* - îmi spunea aşa, imitând pe Dinu, fiul lui.

De altfel e mai bine că tu o să trăieşti. Deşi cine ştie, până la urmă, cum sfârşeşti şi tu... Totuşi, te rog ceva: să-i spui lui Antim că numele cuibului Iancu Jianu să rămână aşa cum l-am numit eu. Să se îngrijească şi să ajungă cuibul exemplu de credinţă şi disciplină în Corpul Muncitoresc Legionar...

Apoi, copleşit de emoţie, continuă cu voce mai scăzută:

- *Am un copil, pe Dinu, îl ştii... creşte-l aşa cum am vrut eu, dă-i viaţă legionară... În casa mea, deasupra icoanei am aşezat baioneta fratelui meu mai mare, căzut pe front ca voluntar. Ia-o şi învaţă-l cum să o mânuiască! Strânge-i bine mâna pe ea, ca să crească în iubire de Neam! Copilul meu să fie legionar! Atât te rog!*

M-a sărutat pe obraji şi pe frunte, m-a scuturat bine de umeri şi a dispărut.

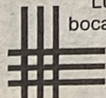
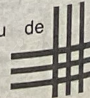
Se ridicase în 1934, ca o furtună, din lumea prea dispreţuită a muncitorilor. Era şofer şi în doi ani adusese în Legiune sute de şoferi, pe care îi schimbase educându-i după normele noastre.

ION TRANDAFIR

Pe cât de mişcaţi sau de

DECEMVIRII *(de la stânga la dreapta, pornind de la rândul din faţă)*: **Ion Trandafir** (student), **Iosif Bozântan** (student, comandant legionar), **Ştefan Curcă** (muncitor), **Ştefan Georgescu** (student), **Vlad Radu** (student), **Bogdan Gavrilă** (student), **Ion Atanasiu** (student), **Ion Caratănase** (student, comandant legionar), **Ion Pele** (student), **Ion Grigore State** (muncitor).

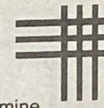

preocupaţi de o idee mi se păruseră ceilalţi, pe atât de indiferent şi desprins de toate mi s-a părut Ion Trandafir. Părea că nu-l interesează ce se petrece în jurul său.

A venit la vizetă, m-a salutat în mod obişnuit, legionăreşte, şi a plecat calm, ca pentru o despărţire temporară. Părea că primeşte momentul despărţirii de viaţă ca pe un fapt divers. Nici o urmă de regret, de dor, de ură sau de răzbunare.

ION PELE şi BOGDAN GAVRILĂ

Au mai putut să treacă în grabă pe la mine, fără a avea însă timp să-mi spună ceva.

Coloana a dispărut în ploaie.

Oraşul dormea. Câinii din curţile vecine îşi încetaseră lătratul.

Noaptea, frigul, ploaia şi vântul subţire de la nord au însoţit plecarea CĂPITANULUI, NICADORILOR şi DECEMVIRILOR pe drumul fără întoarcere...

Reflectoarele aprinse în curte şi pe ziduri se osteneau cu alungarea întunericului greu, îmbibat cu duhuri necurate, ce bântuie la orele mici, când se mişcă strigoii..

Laurian Ţâlnariu
Comandant legionar-ajutor

ULTIMELE CLIPE ALE CĂPITANULUI

Ajunşi în închisoare, am fost băgaţi toţi jandarmii într-o celulă, unde maiorii Dinulescu şi Macoveanu **ne-au dat instrucţiuni asupra modului cum aveam să executăm pe legionari.** (...) **Mie mi-a dat** pe unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu că acesta era CĂPITANUL, Corneliu Zelea Codreanu.

Eu am fost în prima maşină, în cea cu zece legionari, **în spatele CĂPITANULUI**, şi fiecare jandarm era aşezat în spatele legionarului ce-i fusese încredinţat. In mâini aveam ştreangurile.

Era o tăcere de mormânt, căci nu aveam voie să vorbim, nici noi între noi, jandarmii, şi nici legionarii între ei.

Ajunşi în dreptul PĂDURII TÂNCĂBEŞTI, maiorul Dinulescu care stabilise cu noi, printr-un cod de semnale, momentul execuţiei, a aprins la un moment dat lanterna sa electrică, stingând-o şi aprinzând-o iarăşi de trei ori. Era momentul execuţiei, dar nu ştiu de ce n-am executat nici unul. (...)

"Camarade, dă-mi voie să le vorbesc camarazilor mei..."

Dar în aceeaşi clipă, **mai înainte ca el (Căpitanul) să fi terminat această rugăminte,** maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara maşinii şi păşind înăuntru, cu revolverul în mână, a rostit printre dinţi: ***"Executarea!"*** La aceasta, **jandarmii au aruncat ştreangurile...**

Cu perdelele trase, maşinile şi-au continuat drumul până la Jilava. (...)

Traşi din maşini, legionarii au fost aşezaţi apoi cu faţa în jos şi împuşcaţi în spate, pentru a se simula astfel împuşcarea pe la spate, în timpul evadării de sub escortă. După aceasta, au fost aruncaţi în groapa comună.

*- fragment din **mărturia jandarmului asasin Sârbu**, făcută în faţa Comisiei investigatoare a Curţii de Casaţie din Bucureşti, în nov. 1940 -*

***

Corespondenţă

UN SFERT DE VEAC DE LA REVOLTA MUNCITORILOR BRAŞOVENI

15 Noiembrie 1987

Zi de duminică şi de sărbătoare comunistă, întrucât aveau loc alegerile pentru Marea Adunare Naţională.

Numai că un şuvoi de "stegari" (nume sub care erau cunoscuţi muncitorii de la ***Întreprinderea de Autocamioane***, preschimbat apoi în renume), ies din schimbul III dar şi pe porţile fabricii, îndreptându-se spre centrul oraşului. Acolo, în faţa sediului Judeţenei de partid, urmau să protesteze împotriva diminuării şi întârzierii plăţii salariilor.

Pe parcurs li s-au alăturat muncitori şi de la alte fabrici, astfel că şuvoiul s-a transformat într-o coloană organizată de peste o mie de manifestanţi. **S-a strigat pentru prima oară de la instaurarea dictaturii proletariatului: *"Jos comunismul!"* şi, de necrezut, *"Jos Ceauşescu!"*.**

Vestea acţiunii curajoase a stegarilor s-a răspândit ca fulgerul în tot oraşul. În centru erau aşteptaţi de numeroşi braşoveni, sătui şi ei de viaţa tot mai grea, de umilinţele la care eram supuşi cu toţii.

S-a format o mare de peste 10.000 de oameni, hotărâţi să lupte pentru drepturile lor. Şi-au riscat libertatea şi chiar viaţa!

A fost scânteia care s-a transformat în vâlvătaia ce a cuprins toată ţara peste doi ani, în Decembrie 1989.

A fost ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI! Sau, cel puţin, aşa credeam atunci...

15 Noiembrie 2012

Zi de joi, "joia neagră" a amintirilor noastre. Nu o zi de alegeri, ca în urmă cu 25 de ani, ci de început de campanie electorală pentru alegerile parlamentare post comuniste din 9 decembrie.

A fost nu doar o aniversare, ci şi o comemorare în stilul pur neo-comunist (citeşte "PDL-ist").

Nici nu putea fi altfel, având în vedere că actualul preşedinte al Asociaţiei "15 Noiembrie 1987", Postolachi Florin, este şi se străduieşte să rămână parlamentar. Al partidului controlat şi condus în continuare de Băsescu Traian.

S-a pretins că este o aniversare, când de fapt n-a fost decât o jalnică defilare a celor câţiva "demnitari" pedelişti prezenţi în sală, pe la microfonul şi tribuna de unde se împărţeau medalii, diplome şi alte asemenea.

Unde şi când s-o fi risipit şi pierdut spiritul lui "15 Noiembrie" cu care ne mândream nu doar noi, braşovenii, ci o ţară întreagă?

Pentru că acolo, în aula Universităţii "Transilvania" a bântuit spiritul malefic al Nenumitului, reprezentat de doi deputaţi, un senator şi un primar, cu toţii pedelişti. ARDeau de nerăbdare să-şi facă sau să li se facă reclamă electorală cu ecusonul lui 15 Noiembrie. Asta în timp ce distinşii organizatori se străduiau, mai ales în timpul acordat "dialogului cu sala", să prevină orice întrebare incomodă sau luare de cuvânt din partea vreunui netrecut pe lista aplaudacilor.

S-ar întoarce în mormânt cei 15 membri ai Asociaţiei trecuţi în veşnicie (dintre care se spune că trei au fost iradiaţi) dacă ar vedea cum lupta lor împotriva unui dictator nemilos a degenerat într-o jalnică obedienţă, slugărnicie faţă de noul dictator, vânzător de Neam şi de Ţară.

Respectul nostru pentru ei şi pentru majoritatea membrilor Asociaţiei rămaşi încă în viaţă va rămâne de-a pururi nestins, în ciuda celor ce, agăţaţi cu disperare de o funcţie de conducere aducătoare de avantaje materiale, sunt capabili de orice compromis, inclusiv din cel capabil să ştirbească grav prestigiul întregii Asociaţii.

Probabil (în funcţie de spaţiul disponibil al "Cuvântului Legionar") vom reveni cu amănunte nu lipsite de importanţă, despre culisele manifestării, la care am fost pentru prima oară neinvitaţi, după ani mulţi de participare activă.

Ileana şi Viorel Tocan
Braşov

Replică

ŞI CE PUNEM ÎN LOC?

Actuala situaţie politică din România a stârnit şi stârneşte discuţii interminabile şi pasiuni care distrug biata coeziune a poporului roman, desface relaţii de prietenie de o viaţă, „rupe în bucăţi" tradiţionalele legături din multe familii. Dacă nu am auzit de divorţuri din cauza băsismului şi a antibăsismului, restul de certuri soldate cu ruperea relaţiilor chiar între rude, sunt frecvente.

Am adunat în conştient şi poate şi în subconştient aspectele controversei. Am încercat, poate zadarnic, să mă poziţionez în cele două tabere, fiind evident că nu poţi fi „cu curul în două luntrii".

Ce am constatat:

- majoritatea băsiştilor sunt oameni cu studii universitare,
- toţi aceştia sunt plini de „argumente pline de logică" dar au o capacitate limitată de a acoperi toate aspectele problemei,
- nu am întâlnit om „nevoiaş" care „să împărtăşească" ideile şi comportamentul taberei pe care eu o numesc "antinaţională",
- apropos de „om nevoiaş", fără nici o excepţie, din punct de vedere material băsiştii sunt persoane sau familii cu un trai asigurat de o pensie sau două, să zicem, îndestulătoare, persoane care practică profesii libere cu câştiguri suficient de mari pentru a-i convinge că au de apărat o anumită poziţie, adică actuala stare de lucruri.
- sunt absolut insensibile la suferinţele a 60-70% dintre români, aducând ca argument „imbatabil" faptul că zeci de mii de ţărani au beneficiat de adoptarea unui minim de pensie de 350 lei, socotind că această „pomană" ar rezolva problema sărăciei persoanelor respective, apreciind că se poate trăi şi aşa,
- ignoră complet apariţia unor averi, nu a marilor averi – pe care, eventual, le cunoşti din topul celor 300 - ci a tuturor averilor care nu pot fi justificate prin muncă cinstită de orice fel,
- atenţiune! nu sunt capabili să facă nici cea mai mică relaţie cu aservirea ţării unor interese economice şi politice străine şi, în speţă, având în culise controlul prin capital evreiesc şi politica de pauperizare a românului, care nu face parte dintr-un „tabloul" pe care el, băsistul, este capabil să îl perceapă cu mintea şi dacă nu cerem prea mult, cu sufletul.

Dacă, în contra-partidă ar fi obligatoriu să fac portretul antibăsistului, aş utiliza tot argumentele de mai sus, prezentând cealaltă faţă a monedei.

Desigur că noi avem obligaţia să expunem poziţia Mişcării Legionare faţă de situaţia prezentată, poziţie care îmi este solicitată mai ales de către unii simpatizanţi legionari (este drept, foarte puţini, dar suficienţi pentru a trezi îndoiala noastră că am fi expus suficient de clar poziţia Mişcării în mijlocul acestui păienjeniş de manevre diversioniste).

Acel obsesiv ***„Eu cu cine votez?"***, mai ales însoţit de unele argumente „nepotrivite" (eufemistic vorbind), dovedeşte faptul că **mulţi simpatizanţi legionari sunt încă sensibili la scenarii patriotarde, la promisiuni bombastice**, şi că unii, chiar cititori ai publicaţiei noastre, cu scuzele de rigoare, „se uită doar la poze"!

Ne-am gândit că poate nu avem dreptate şi să îndreptăm lucrurile, măcar în ceasul al doisprezecelea, apropos de alegerile din decembrie.

Să o luăm de la capăt: sunt în discuţie două tabere care se înfruntă pentru accederea la putere, băsistă şi antibăsistă (pentru a prezenta lucrurile din nou „într-un calup"). Ce caracterizează cele două tabere: poziţia declarată mai mult sau mai puţin explicit faţă de relaţia cu Apusul.

Ideea că în fond aceste poziţii sunt diferite doar declarativ şi că după accederea la putere lucrurile, poziţia USL se poate schimba, acceptând suveranitatea puterilor străine, nu poate fi exclusă, dar, pentru Dumnezeu, ideea că PDL ar face vreun gest măcar minim de „independenţă", este sigur exclusă!

Faptul că suntem trataţi de pe poziţii de dispreţ faţă de interesele naţionale şi de pe poziţii de forţă inacceptabile ni s-a dovedit cu ocazia referendumului, şi faptul că această poziţie a fost susţinută fără rezerve de PDL, nu suportă discuţii.

Din punct de vedere economic, în câteva luni ce putea face USL, a făcut. „A închis" nişte găuri negre, în care într-un an se scurgea valoarea a două bugete de asigurări sociale (la Hidroelectrica, şi altele).

O să zică unii că nu este mare lucru ca valoare, cu toate că, de fapt, principala valoare este a gestului.

De ce în opt ani de guvernare discreţionară satirul nu a făcut nici cel mai mic gest de îndreptare a lucrurilor?

Pentru simplul motiv că, de fapt, el acordase, deloc dezinteresat personal, acele privilegii „medievale" unor acoliţi, „băieţi deştepţi".

De o mârlănie fără margini, soarta a milioane de români nu l-a interesat, acceptând să primească la o demonstraţie, în „înaltul" tribunei, un paloş domnesc, precum Ceaşcă sceptrul regal, agreând să îi apară chipul în biserici alături de regi ai României, sau să i se scrie numele şi „contribuţiili" (din bani publici) pe înscrisul clopotului bisericii din incinta Palatului Cotroceni!

Adoptând o poziţie modestă şi echilibrată, USL nu a făcut promisiuni electorale de măriri de salarii şi pensii (temă de ultimele zile abordată in campania electorală de PDL) după model Ceauşescu, care, când a început să fie huiduit de zeci de mii de oameni, a strigat „din balcon" că „mai dă o sută la salariu".

USL evident că a adoptat o poziţie credibilă în legătură cu pensiile, salariile şi ajutoarele sociale. **Toţi cei care aduc argumentul promisiunilor PDL, ori sunt idioţi, ori se prefac a uita că de opt ani puteau să facă tot ce promit acum.** Să credem că le trebuie 12 ani pentru a-şi aminti de suferinţele noastre, nu ne caracterizează: lăsăm acest privilegiu unor persoane „cotropite" de propria valoare!

Aş extinde discuţia într-o direcţie de maximă sensibilitate, evaluată în acest fel de către o societate românească foarte receptivă la direcţia de provenienţă a puterii dar total incapabilă de a aprecia intensitatea „puterii" şi de a adopta o poziţie corespunzătoare.: angoasa populaţiei în legătură cu capacitatea de reacţie a organismelor evreieşti, la manifestarea publică a unor poziţii care contravin intereselor iudaice în România.

Angoasa este nejustificată şi are eficienţă numai în cazul persoanelor izolate.

În situaţia în care aceste persoane susceptibile de a fi victime ale curajului de a-şi exprima puncte de vedere neconforme, se organizează, devenind grupuri, puterea de coerciţie a organelor evreieşti scade proporţional cu mărimea „grupului".

Revenind la subiect: **evidenta, declarata adeziune la promovarea intereselor iudaice în România de către grupurile care gravitează în jurul PDL**, încurajate prin tot felul de sinecuri şi subvenţii directe de către guvernările Băsescu, stârnesc un ecou negativ în rândurile electoratului.

Antisemitismul funciar al românilor nu este o poveste, dar este identic egal cu aversiunea trezită de orice neromân care, real sau imaginar „ne suge sângele". Dacă oricare străin şi-ar manifesta existenţa concurând la interesul naţional, prin mijloace oneste, ar fi mai mult decât acceptat (precum minoritatea germană).

Poveste este însă că perciunii sau practicile religioase ale evreilor ne-ar deranja atâta timp cât nu se practică anticreştinismul ca meserie, pur şi simplu.

Faptul că USL nu conţine germeni ai unui declarat ateism declarat doar ca paravan împotriva creştinismului nostru ortodox, este un motiv în plus de a agrea cuplul Antonescu – Ponta înaintea grupului de evrei (sau mai mult decât evrei), Ungureanu – Patapievici - Tismăneanu.

Nu am pomenit de Băsescu? El este oricum epuizat, şi încearcă, înainte de moartea politică, să lase o moştenire otrăvită românilor, pe care i-a urât toată viaţa, şi care pentru el nu au fost decât nişte trepte, moarte sau vii, nu conta, spre visurile de mărire.

Am ajuns şi la poziţia Mişcării Legionare în contextul evenimentelor de fiecare zi, şi în perspectiva alegerilor.

Atâta timp cât noi, legionarii, nu putem să influenţăm în nici un fel desfăşurarea lucrurilor, singura posibilitate de a lua o hotărâre potrivită, este de a alege între două rele.

După argumentele de mai sus. şi după cum se desfăşoară politica de peste douăzeci de ani, putem să garantăm două lucruri:

- ce nu a făcut Băsescu în două legislaturi, în care a avut toate pârghiile puterii concentrate în mâinile lui, nu va face în veci, pentru că, pur şi simplu, nu este interesat decât de persoana lui şi a familiei (eventual ŞI a familiei).

Ce a făcut Băsescu „ciuma lui Băsescu" pe care a abătut-o asupra ţării, va fi „făcut" în continuare; ca un joc mai scurt de cuvinte, ***„ce nu a făcut, nu va face în veci, şi ce a făcut, va face în veci"!***

Am fost întrebaţi de oameni de bună credinţă (dar atât), dacă nu ni se pare şi nouă curios că îndemnăm oamenii să voteze cu USL, având relaţii strânse cu bătrânul bolşevic.

Dacă îmi puneai această întrebare acum zece ani, îţi răspundeam indignat că mai bine-mi tai o mână decât să fac aşa ceva.

În ultimii zece ani situaţia României şi a poporului român s-a degradat total:

- pe de o parte, declanşarea crizei economice de către finanţa mondială, a înlesnit şi înlesneşte din ce în ce mai mult manevrele golemului iudaic de luare în stăpânire a unor mari resurse energetice şi minerale, lucru care îi dă posibilitatea să condiţioneze direct calitatea vieţii românilor (şi nu numai) şi să limiteze marja opţiunilor politice, dar şi culturale, în conformitate cu planurile (poate milenare) de dominaţie mondială;
- pe de altă parte, avem "refuzul" românilor de a accepta că **nimic nu primeşte o naţie de la Dumnezeu când puterea divină te priveşte cum nu reacţionezi în nici un fel la toate împilările la care eşti supus. <u>Această delăsare este pur şi simplu criminală căci te pune pe tine, cel de astăzi, să hotărăşti soarta urmaşilor tăi pe un termen nedefinit.</u>**

Ca un leit motiv, întrebarea care se naşte din orice fel de explicaţie vrei să dai, este: *„Şi ce punem în loc?"*, şi te duce cu gândul la experienţa românilor, sătui de a-şi face speranţe legat de schimbarea stăpânilor. Nu ştiu dacă în cazul de faţă se poate aplica vechiul proverb românesc „schimbarea stăpânilor, bucuria nebunilor".

Pentru noi acest *„CE PUNEM ÎN LOC?"* are o semnificaţie foarte precisă: pare că ar fi un apel imperativ la acţiune, la crearea unei alternative credibile, energice, viabile.

Există premize pentru aşa ceva?

În momentul de faţă răspunsul este negativ, pentru un motiv foarte simplu: **<u>orice simpatizant legionar nutreşte convingerea greşită că iniţiativa de sus în jos va ţine locul, va înlocui hotărârea de care trebuie să dea dovadă viitorul legionar.</u>**

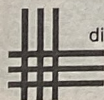
Pentru a intra în luptă, viitorului legionar îi trebuie să cunoască scopurile Mişcării Legionare şi voinţa de a sacrifica o mică parte din timpul său pe care să îl dedice Legiunii.

Pentru început „Cărticica şefului de cuib" îi este suficientă.

La întrebarea *„CE PUNEM ÎN LOC?"* există un singur răspuns: vieţile noastre, inimile noastre, minţile noastre, transformate într-o organizaţie puternică.

Până atunci, ne străduim să conştientizăm care dintre formaţiunile politice actuale va aduce cel mai puţin rău României, şi să o votăm!

Vasile Păduraru

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ (II)

CONST. PAPANACE

PROBLEMA SUCCESIUNII LA CONDUCEREA MIŞCĂRII

După elementele cunoscute până acum, ar părea că această problemă n-ar fi fost reglementată de Corneliu Zelea-Codreanu într-o formă scrisă.

Acest fapt însă pare puţin de crezut dat fiind că el se aştepta după atâtea uneltiri şi comploturi împotriva persoanei sale, la o dispariţie violentă. Spiritul lui, de obicei prevăzător şi organizator până la cele mai mici amănunte, face să se creadă că n-ar fi lăsat să subziste o atât de importantă lacună pentru viitorul Mişcării, cu atât mai mult cu cât aprecia ca cel mai greu moment al unei Mişcări care se centrează pe comandamentul unic, exercitat de o singură persoană, este tocmai momentul dispariţii sale fizice. De aceea pare foarte probabilă versiunea că un asemenea testament politic s-ar fi găsit în safeurile unei bănci din străinătate depus cu câteva luni înaintea ultimei sale arestări sau acest testament a căzut în mâna cuiva care n-are interes să-l facă public.

Cât timp trăia Ion Moţa – căzut, cum se ştie, ca voluntar pe frontul spaniol la Majadahonda (Madrid), la 13 ianuarie 1937 - problema succesiunii era rezolvată în fapt, dat fiind că Moţa era o personalitate care pe lângă că făcea parte dintre Fondatorii Mişcării, mai întrunea multe calităţi şi prestigiu ca să exercite o comandă unică.

După moartea lui însă, Corneliu Zelea-Codreanu a indicat - mai mult ocazional - "**Grupul Văcărăştenilor**" adică ceilalţi **Fondatori ai Mişcării,** Comandanţi ai Bunei-Vestiri cu care iniţiase el lupta: **Ilie Gâmeaţă, Corneliu Georgescu şi Radu Mironovici.**

Adoptarea unei asemenea soluţii de conducere plurală era determinată, cum am spus, de greutatea de a găsi personalitatea care, după Corneliu Zelea-Codreanu, trebuia să aibă următoarele calităţi:

I. O putere lăuntrică de atracţie.
II. Capacitatea de dragoste.
III. Ştiinţă şi simţ al organizării
IV. Cunoaşterea oamenilor.
V. Puterea de educaţie şi de însufleţire a eroismului.
VI. Stăpânirea legilor conducerii.
VII. Simţul bătăliei.
VIII. Curajul.
IX. Cunoştinţa obiectivelor drepte şi morale.

Pe lângă acestea trebuie să aibă şi toate virtuţile unui luptător: capacitate de jertfă, rezistenţă, devotament etc. (vezi "Pentru legionari").

Poate speranţa că ar putea găsi şi cultiva o asemenea persoană cu calităţi multiple a făcut pe Corneliu Zelea-Codreanu să nu dea un caracter solemn soluţiei cu Văcărăştenii.

Alte instituţii în ierarhia legionară, constituite în ianuarie 1929: ***Senatul Legionar***. *„Un for compus din bătrâni de peste 50 de ani, intelectuali, ţărani sau muncitori, care au trăit o viaţă de mare corectitudine, au dat dovadă de credinţă în viitorul legionar şi de înţelepciune. Ei vor fi convocaţi în momente grele, ori de câte ori se va simţi nevoia de sfatul lor".* ("Pentru legionari", pg. 328).

Dintre elementele mai tinere erau **GRADELE LEGIONARE,** formate de totalitatea celor gradaţi **de la Comandant legionar la Instructor legionar,** care erau convocaţi din când în când pentru consultare atunci când împrejurările cereau.

Prigoanele şi masacrele de care am amintit, au decimat membrii acestor instituţii, printre care şi ing. **Comandant al Bunei Vestiri GHEORGHE CLIME,** care din oct. 1937 - după moartea generalului Cantacuzino - îndeplinea funcţia de Şef al Partidului "Totul pentru Ţară".

Totuşi s-au salvat destui - printre care şi cei trei Văcărăşteni menţionaţi mai sus.

Ar fi fost normal deci, ca primul lucru care trebuia să se facă în momentul când Mişcarea a avut posibilitatea de a se manifesta, după ieşirea legionarilor din închisori şi întoarcerea celor din exil, **să se convoace aceste instituţii legionare (Senatul şi Cadrele) pentru a hotărî atât asupra desemnării noii conduceri,** cât şi a tacticii de adoptat în noua fază politică, cu problemele de guvernare neîntâlnite în faza de opoziţie.

Însăşi problema participării imediate la guvern se punea în discuţie întrucât erau mulţi conducători legionari în frunte cu subsemnatul care **consideram neapărat necesară mai întâi o reorganizare** a Mişcării decimate şi răvăşită de prigoane şi elaborarea unui program organic de guvernare, rămânând ca în scurta perioadă de tranziţie să participe prin personalităţi competente de simpatizanţi la departamentele tehnice şi cadre selecţionate în instituţiile de Poliţie şi Siguranţa Statului. **În loc însă de aceasta, prin Decretul Regal din 14 sept. 1940, ANTONESCU improvizează Statul naţional-legionar desemnându-se el ca Şef,** ***iar ca comandant al Mişcării Legionare pe SIMA.***

Doi din cei trei Fondatori ai Legiunii rămaşi în viaţă în 1940: ***Corneliu Georgescu*** *şi* ***Ilie Gârneaţă***
NOTĂ: *Cu Radu Mironovici nu avem nici o fotografie de la maturitate, de aceea o reproducem alăturat pe cea din 1923*

Radu Mironovici *(1923)*

Această soluţie dată printr-un act venit din afara Mişcării nu putea fi considerată ca legală. ***Fără îndoială, calcule străine de Mişcare au contribuit la adoptarea unei asemenea soluţii.***

Prof. ION ZELEA-CODREANU scrie că "***SIMA a obţinut Decretul Regal de numire ca "Comandant" al Mişcării Legionare anume ca să nu-l pot desărcina eu, săvârşind prin aceasta trădarea făţişă a Legiunii"*** (pag. 258).

Sunt motive să se creadă că atât **Antonescu** cât şi lumea veche care îl înconjura, aveau **interes să fie la conducerea Mişcării Legionare o persoană slabă, nepregătită şi dezaxată, pentru a o manevra,** aşa cum s-a întâmplat de la arestarea Căpitanului încoace, **şi apoi să o înlăture, compromiţând odată cu ea şi Mişcarea Legionară.**

Cu alte cuvinte, desemnarea lui SIMA ca şef al Mişcării Legionare, venită din afară, a fost mai mult rezultatul incapacităţii lui pe care mizau calculele adversarilor Mişcării.

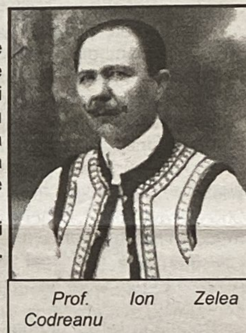
Şi trista experienţă a guvernării care a urmat a dovedit că nici de data aceasta calculele perfizilor noştri adversari nu au fost greşite.

În faţa acestui fapt împlinit, fruct al unei manevre, produs la începutul unui regim, se punea pentru oamenii cu răspundere din Mişcare alternativa:

a) De a recunoaşte, cu titlu de experienţă, soluţia de conducere adusă prin Decretul Regal amintit, încercând o completare a ei în cadrul Mişcării pentru a preveni erorile pe care le scontau adversarii

b) Sau a nu o recunoaşte, declarând lupta deschisă împotriva ei, fapt care ar fi aruncat Mişcarea Legionară în convulsiuni interne de care ar fi profitat, fără îndoială, atât lumea veche în frunte cu Antonescu, cât şi anumiţi prieteni nesinceri din afară, ce voiau să exploateze cât mai mult noua conjunctură politică favorabilă lor.

Ţinând seama de aceste perspective, s-a considerat mai puţin dăunătoare intereselor Mişcării adoptarea primei alternative prin recunoaşterea Decretului Regal privitor la problema şefiei din Mişcare, iar **ca o garanţie de control permanent s-a constituit în forma definitivă "FORUL LEGIONAR" menit să fie organul suprem al Mişcării.** Această nouă instituţie legionară era compusă de cei trei "Văcărăşteni" aflaţi în viaţă, de Senatori şi Comandanţi legionari, constituind un fel de comitet executiv de îndrumare spirituală şi practică care însă nu elimina răspunderea aceluia care îndeplinea funcţiunea de "comandant al Mişcării".

Prof. Ion Zelea Codreanu

Preşedintele acestui For era desemnat prof. Ion Zelea-Codreanu, dar din cauză că-şi pierduse total **încrederea în SIMA nu a acceptat această sarcină.**

După **încercarea** lui din 12 noiembrie 1940, făcută împreună cu fostul secretar general al Mişcării preot comandant al Bunei Vestiri Dumitrescu-Borşa cu scopul **de a anula numirea lui Sima**, "Forul" s-a descompletat.

Această instituţie nu şi-a putut aduce toate roadele din cauza sabotărilor lui SIMA.

O justificată rezervă a legionarilor {bruiaţi în adevărata spiritualitate legionară) a făcut pe acesta să-şi caute punct de sprijin mai mult în elementele venite după victoria legionară din septembrie 1940, care manifestau tendinţe ariviste.

În felul acesta nu numai că vor rămâne nelolosiţi atâţia legionari verificaţi din toate punctele de vedere, dar locul lor va fi ocupat de oportunişti dubioşi dacă nu chiar de agenţi provocatori înadins infiltraţi de adversari.

Multe excese şi fapte urâte atât de incompatibile cu etica legionară, din timpul guvernării, al "rebeliunii" şi, mai târziu, din exil, vor li făcute de această clientelă politicianistă.

Din asemenea elemente va căuta mai târziu Sima, când va fi desărcinat de funcţiunea de "Comandant al Mişcării", să-şi promoveze - în perioada aşa-zisului guvern de la Viena - gradele sale legionare sau funcţiuni de guvern, menite mai mult, prin invocarea de titluri nereale, să producă confuzie în masele legionare şi în lumea străină care nu cunoaşte toate aceste antecedente.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (V)

- ODESSA -

(continuare din numărul trecut)

În câteva cuvinte prezint pe **GHERMAN PÂNTEA, PRIMARUL ODESSEI,** care, **dintre toţi fruntaşii basarabeni, a fost figura care a creat cele mai multe legende.**

Născut în 1894 la Zâiconi, judeţul Bălţi, a fost un **factor determinant în unirea Basarabiei cu patria-mamă în martie 1918.** De profesie **avocat,** a fost în anii treizeci din secolul trecut şi **primarul Chişinăului,** fiind considerat cel mai bun.

Odessa nu mai era oraş, ci o fortăreaţă în adevăratul sens al cuvântului; trotuarele erau desfundate iar piatra de pe ele fusese cărată pe străzi pentru baricade, la aceasta adăugându-se movile din zeci de mii de saci de nisip acoperite cu vagoane de tramvaie. De vehicule nici pomeneală, apă nu era în oraş, populaţia aprovizionându-se din puţuri şi din mare.

La plecarea trupelor ruseşti din Odessa (15-16 oct. 1941), ambele uzine electrice, cu o putere de 75.000 KW, fuseseră aruncate în aer, fiind considerate bunuri strategice; în aceeaşi noapte fusese distrus şi digul de pe lacul Hagibei, iar apa, de la înălţimea de un metru şi jumătate, inundase tot centrul industrial al oraşului unde erau marile uzine electrice şi o parte din fabrici. (Ulterior, la finele războiului, ruşii au "justificat" că aceste distrugeri aveau caracter strategic, căci pe acolo trecea şoseaua spre Nikolaev şi în felul acesta ei tăiau accesul trupelor române şi germane spre acest oraş industrial.)

Populaţia era înfometată, nu existau rezerve alimentare, frigul a fost teribil în iarna 1941-1942, populaţia era extrem de speriată, fiind "informată" că va fi exterminată, indiferent de etnie.

Pentru a fi informată populaţia, **Gherman Pântea** a scos imediat în limba rusă *"Odeskaia Gazeta"* (**"Gazeta Odessei"**), în primul număr fiind lansat un apel către populaţie, în care spunea, printre altele:

"Sunt născut în Basarabia şi crescut, ca şi voi, la şcoala lui Puşkin şi muzica lui Ceaicovski.

Ştiu şi cunosc sufletul bun şi blând, sincer şi ospitalier al poporului rus. De aceea am venit cu bucurie, cu dragoste şi entuziasm să vă ajut într-un moment greu pentru voi.

Suferinţele voastre de acum înainte vor fi şi suferinţele mele. Bucuriile voastre de acum înainte vor fi şi bucuriile mele. ***Nu am venit să fac nici un fel de politică la Odessa, sub nici o formă, eu am venit să vă administrez, adică să vă dau pâine, apă, lumină, tramvaie etc., să vă fac viaţa cât mai uşoară,*** *cât mai bună, cât mai dulce.*

Veţi vorbi în limba voastră maternă în instituţii, şcoli, universităţi şi veţi cânta la marea, frumoasa şi vestita Operă, ca întotdeauna, în limba marilor voştri poeţi şi scriitori.

Pentru aceasta am nevoie de concursul dvs., singur nu pot face nimic, cu dvs. voi face totul. Voi sprijini iniţiativa particulară, comerţul particular, nu veţi avea nici o restricţie sub nici o formă. Vreau să fiu un adevărat părinte al vostru, nu numai prin vorbe, ci prin fapte.

Cu Dumnezeu înainte!

Primarul General al Odessei, Gherman Pântea, 20.10.1941".

Printre primele obiective majore repuse în funcţiune a fost uzina electrică, inaugurată într-un cadru frumos şi impunător. S-a mulţumit din inimă muncitorilor şi inginerilor ruşi, iar corul muncitorilor a cântat superb slujba religioasă.

S-a reparat şi redat publicului meloman frumoasa Operă, una dintre cele mai renumite din Europa; un sobor de preoţi în frunte cu un mitropolit a făcut un serviciu religios înălţător, răspunsurile fiind date de cor. Deschiderea stagiunii s-a făcut cu mare pompă, cu opera rusă "Boris Gudunov", în rolurile principale fiind renumiţi cântăreţi Savcenko şi Iugrinova. Subliniez faptul că până la începutul anului 1944 Opera din Odessa a funcţionat neîntrerupt, pe scenă urcând şi artişti ai Operei din Bucureşti, în frunte cu Şerban Tasian, Mihai Arnăutu, Valentina Creţoiu şi Petre Ştefănescu Goangă.

Într-o lună, până la finele lui noiembrie, se putea circula pe toate străzile, oraşul având acum cu totul altă înfăţişare. Cu concursul Armatei şi al populaţiei s-a curăţat oraşul de baricade, circulându-se pe toate liniile (pentru început, 60 de tramvaie).

În scurt timp după ocuparea Odessei de către Armata Română viaţa era aproape normală.

Pieţele alimentare erau foarte bogate, avântul economic şi cultural se vedea în toate direcţiile, se părea că începuse un trai nou, că se terminase cu zilele negre şi că veneau zile mai frumoase, mai senine.

Gara a fost şi ea repusă în funcţiune, exista şi un tren direct Bucureşti - Odessa.

S-au redeschis măreţele edificii religioase: bisericile Adormirea Maicii Domnului, Sf. Pantelimon, Sf. Ilie (care fuseseră transformate în cluburi, depozite, muzee ateiste). Săptămânal, după două decenii de interdicţie, în locaşurile de cult ortodox se botezau copiii şi se oficiau căsătorii.

S-a redeschis plaja de la Marea Neagră, Arcadia, iar pe Bd. Nicolae (fost Lenin), aflat pe faleză, aveau loc audiţii de muzică militară de fanfară.

Primăria şi-a recăpătat frumuseţea de odinioară; în 1942 şi 1943 s-a serbat, în port, ziua Marinei, la 15 august.

Echipe de meseriaşi au reparat edificiul impunător al fostei Burse de Mărfuri, al Baroului de Avocaţi, al Muzeului, al Bibliotecii, al Teatrului de Vară şi al Dumei cu faţada străjuită de coloane înalte în stil grecesc.

S-au înfiinţat **Case de Ajutor pentru bătrâni şi infirmi,** care subvenţionau zilnic peste 2000 de nevoiaşi localnici.

O importanţă deosebită s-a acordat învăţământului: Universitatea şi şcolile din cartiere au fost redeschise, iar predarea materiilor de studiu se făcea în limba rusă, cu profesori locali; cei mai mulţi din cei 7000 de studenţi au beneficiat de haine, cărţi, cămine şi cantine.

Toate aceste fapte i-au atras lui Gherman Pântea dragostea populaţiei locale şi poate din această cauză administraţia românească din Odessa nu a cunoscut mişcarea partizanilor.

Plecarea lui Gherman Pântea din Odessa, la 20 martie 1944, a prilejuit regrete şi emoţii din partea tuturor categoriilor sociale din oraş. În marea aulă a Universităţii au luat cuvântul profesorii şi studenţii care i-au mulţumit călduros pentru tot ce făcuse pentru ei, promiţând că niciodată nu vor uita grija părintească pe care le-a purtat-o. Apoi a fost **ridicat pe braţe de studenţi, în uralele entuziaste ale mulţimii şi a fost condus la maşina pe care studentele o acoperiseră cu flori.** După plecarea lui Gherman Pântea din oraş demnitarii ruşi au dat noilor autorităţi sovietice referinţe excepţional de frumoase.

Să reliefez şi un alt aspect major dar care este în continuare pus la index: **documentele vremii arată în mod indubitabil că Gherman Pântea a apărat pe evreii din Odessa,** a făcut un raport mareşalului Antonescu, la 20 ianuarie 1942, în care cerea ca evreii să nu fie deportaţi întrucât nu prezentau pericol pentru siguranţa oraşului. Memoriul s-a bucurat de reuşită: nu au fost evacuate câteva mii de familii.

Şi guvernatorul TRANSNISTRIEI, GH. ALEXIANU, a administrat în mod eficient teritoriul dintre Nistru şi Bug.

Realizările din Transnistria au fost copie la indigou cu cele de la Odessa: drumuri şi poduri deteriorate, aruncate în aer de trupele sovietice în retragere, s-au reperat şi au devenit practicabile, s-au deschis toate bisericile din fiecare comună, şcolile şi liceele la fel, cu învăţământ în limba rusă, teatre cu repertoriu la Tiraspol şi alte oraşe. Mai cu seamă agriculturii i s-a dat o atenţie deosebită, astfel că populaţia din acest teritoriu nu a suferit de foame.

Transnistria pustiită de prăpădul războiului şi încredinţată vremelnic ţării noastre a fost gospodărită şi administrată cu personalul civil trimis din ţară, care a reuşit, în parte, să şteargă rănile adânci ale războiului.

Produsele agricole de aici au ajuns şi în pieţele bucureştene; în două toamne consecutive, 1942, 1943, s-au organizat *"Zilele Transnistriei"*, oferindu-se celor interesaţi vagoane de fructe proaspete, vinuri, legume de tot felul, conserve, vânzătorii din standuri fiind îmbrăcaţi în costume ucrainene. Expoziţiile, cu mare succes de cumpărători, au avut loc în buricul Bucureştiului, pe locul unde se află actualul Teatru Naţional. Şi-au dat concursul şi cântăreţii de muzică populară cei mai în vogă: Maria Tănase şi Zavaidoc Teodor.

(continuare în pag. următoare)

Emilian Georgescu

Prezenţa românească din Transnistria s-a văzut în toată mass-media: zilnic erau prezente reportaje şi fotografii din teritoriile din estul Nistrului; mai mult, la o librărie din Piaţa Romană exista un stand cu ziare locale în limba română: *"Gazeta Odessei"*, *"Gazeta Nistrului"*, *"Ţara lui Duca Vodă"* şi altele, care oglindeau munca celor 150.000 de muncitori care lucrau la cele 200 de fabrici refăcute şi a celor 20.000 de muncitori care îşi câştigau pâinea în mod onorabil la diferite lucrări edilitare.

Înaintarea vertiginoasă a Armatei Române în peninsula Crimeea, căderea Kievului, armatele germane aflate, în decembrie 1941, la periferia Moscovei, erau repere solide în credinţa că războiul sfânt va lua curând sfârşit.

Optimismul populaţiei era general, războiul care cerea mari jertfe umane şi distrugeri colosale de bunuri materiale era uneori persiflat. O revistă umoristică intitulată "Păcală", având ca director pe Virgil Slăvescu, era plină de caricaturi, figura principală fiind Stalin, şi conţinea fel de fel de schiţe umoristice, mai mult sau mai puţin reuşite. Folclorul de război îşi diversifica repertoriul, se cânta *"Şapte mere într-o basma, / Am plecat la Moscova"* şi, fiindcă Bucureştiul era în camuflaj, un cântec pe măsură: *"Te recunosc pe-ntuneric, Bucureşti"*; la loc de frunte însă era melodia germană siropoasă şi nostalgică intitulată *"Lanterna"*. (În urmă cu două decenii s-a făcut şi un reuşit film cu acest subiect, eroii principali fiind compozitorul şi interpreta. După război, deşi emigrase din Germania în anii 1930, actriţa Marlene Dietrich l-a repus în circulaţie, remember-ul având un neaşteptat succes în rândurile melomanilor.)

„Odessa" "a apărut" şi în unele studiouri foto. Aici, în salon, se montase un avion de carton pe fuselajul căruia scria cu litere de-o şchioapă numele oraşului aflat acum sub administraţie românească. Te urcai în el, lăsându-ţi capul la vedere, şi era o „dovadă" că ai fost în oraşul de la Marea Neagră. Am şi acum , în albumul familiei, pe sora mamei mele pe post de pilot!

În intervalul martie-aprilie 1944 Armata Română, neputând face faţă presiunii tot mai puternice a armatei sovietice, s-a retras din Transnistria şi implicit din Odessa, stabilindu-se pe malul drept al Nistrului. Dar, spre meritul ei, Armata Română a lăsat intact oraşul Odessa, nu l-a dinamitat sau incendiat aşa cum au făcut la 16 oct. 1941 trupele lui Stalin.

Dar ce s-a întâmplat cu cei care au administrat Transnistria şi Odessa timp de doi ani şi jumătate, GH. ALEXIANU şi, respectiv, GHERMAN PÂNTEA?

PRIMUL a fost arestat la 24 aug. 1944 în Bucureşti, de aici a fost transferat la Moscova unde a fost anchetat de sovietici, apoi a fost readus la Bucureşti şi judecat pentru „crime de război" **deşi nu purtase haină militară şi administrase remarcabil ţinutul dintre Nistru şi Bug, sfârşind în faţa plutonului de execuţie** în iunie 1946, **alături de Ion Antonescu**, Mihai Antonescu şi Piki Vasiliu.

GHERMAN PÂNTEA a fost trecut şi el pe lista neagră a criminalilor de război pe 24 aug. 1944, dar a fost arestat în 1949 şi iată de ce:

Un proverb spune „cine face bine culege roade bune"; a fost aplicat şi în cazul lui Gherman Pântea.

În vara anului 1942 s-a îmbolnăvit grav la Odessa o funcţionară de la primărie, Elena Rudenco, soţia prof. Rudenco şi sora mareşalului Tolbuhin.

Marele chirurg Ceasovnicov, rectorul Universităţii, a refuzat să o opereze pe motiv că era sora unui mare general comunist. Intervenţia personală a primarului Odessei însă s-a dovedit a fi salutară: Elena Rudenco a fost operată şi salvată astfel de la moarte. Mai mult, Gherman Pântea, văzând cât de slabă şi suferindă era, i-a dat concediu pe un an de zile.

Mareşalul Tolbuhin, devenind preşedintele Comisiei Aliate de Control din România, a venit la Bucureşti în vara anului 1945 pentru decorarea regelui Mihai cu ordinal „Victoria". A întrebat de cel care îi salvase sora de la moarte şi întrucât Gherman Pântea stătea ascuns pentru a se sustrage arestării, şi-a exprimat regretul că nu l-a putut întâlni şi mulţumi personal pentru comportamentul uman de care dăduse dovadă şi a cerut guvernului României să înceteze urmărirea lui.

Având aceste informaţii şi ordonanţa de clasare, Gherman Pântea a ieşit din ilegalitate şi şi-a reluat viaţa normală, prezentându-se la ministrul de Justiţie, Lucreţiu Pătrăşcanu, împreună cu avocatul său, Istrate Micescu. Ministrul, deranjat de rezoluţie, i-a răspuns categoric: „Nu am nici un merit în clasarea dosarului dumitale, el s-a clasat în urma intervenţiei Comisiei Aliate de Control."

Dar libertatea de mişcare nu a durat mult, fiind arestat în 1949 şi condamnat la 10 ani închisoare, pentru că fusese lider politic basarabean, deputat în Parlamentul României Mari, şi pentru... crime de război în mandatul de la Odessa!!

În 1955 a fost eliberat din închisoare pentru ca în 1956 să fie din nou arestat şi învinuit, de data aceasta, de crimă contra clasei muncitoare!! Învinuirile de la dosar, fără probe şi declaraţii ale muncitorilor, s-au dovedit a fi fost neîntemeiate şi, ca atare, acuzatul a fost pus în libertate.

A murit în 1968, în condiţii suspecte.

Devenise colaborator la Institutul de Istorie al Academiei Române unde furniza informaţii legate de Unirea Basarabiei cu România în 1918, de relaţiile româno-sovietice de până la anul 1940 şi alte teme delicate, în care partea interesată era nu numai România, ci şi Uniunea Sovietică.

Intrat într-o dugheană să bea o cafea, a căzut pe stradă şi timp de 3 zile familia nu l-a putut găsi. După multe şi disperate căutări l-au găsit la morga unui spital.

A fost înmormântat la cimitirul Bellu.

***

Dar să trec de la Odessa anului 1941 la Odessa anului 2012, făcând un salt de 70 de ani.

Înainte de a descrie oraşul pe care l-am vizitat timp de 3 zile în această vară, să vorbesc puţin şi despre istoria acestui oraş.

Pe aceste meleaguri trăiau tătarii, care au purtat permanent războaie cu Rusia Kieveană, fiind învinşi în 1785.

Ecaterina cea Mare, pentru a-şi consolida noile cuceriri, a dispus construirea unui port pe locul satului de coastă, ce se numea Hadjibei.

Oraşul şi-a luat numele după vechea aşezare greacă *"Odessos"*, despre care s-a presupus, în mod eronat, că s-ar afla în apropiere, şi s-a dezvoltat rapid, ca un centru comercial.

Pacea cu tătarii s-a încheiat în 1791 la Iaşi, după ce aceştia fuseseră înfrânţi în bătălia de la Ismail.

Decretul ţarinei din 1794 stipula ca noul oraş să fie capitala sudului rusesc.

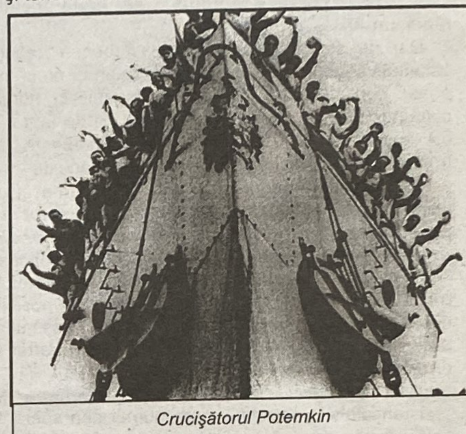
Concepută în spiritul urbanistic cel hipodomic, cu străzi rectangulare, Odessa poartă un nume ce aminteşte de legenda trecerii pe aici a lui Odisseu (Ulisse), în căutarea lânii de aur.

Ţarul Alexandru I încredinţează conducerea oraşului unui aristocrat francez, emigrant la Revoluţia din 1789, purtător al unui nume celebru: **ducele de Richelieu**, viitorul prim-ministru în Franţa Restauraţiei, după înfrângerea lui Napoleon. A fost **guvernator al oraşului** între 1803-1814.

Vizita la Odessa începe cu terasa maiestuoasă a Bd. Primorski. La capătul lui se află portul, unul dintre cele mai mari porturi la Marea Neagră, care se întinde pe o porţiune de 7,23 km de ţărm, fiind apărat de diguri, astfel încât nu depinde de condiţiile meteo. În comparaţie cu portul Constanţa, cel din Odessa mi s-a părut mult mai mic, nu numai ca întindere, ci şi ca trafic. Pe chei, frumos aliniate, străluceau în razele dogorâtoare ale lunii iulie vapoare care te duceau în oraşele din Crimeea, sudul Rusiei, litoralul bulgăresc şi turcesc, sau oraşele-porturi din marea Mediterană. După câte ştiu, nu aveam nici o navă de pasageri sub pavilion românesc care să te ducă peste mări şi ţări...

La mijlocul Bd. Primorski se află ***"Treptele lui Potemkin"*** care sunt un simbol al oraşului; au fost create de arhitectul italian Francesco Boffo şi realizate între anii 1837-1841. Aici s-a turnat, în 1924, filmul mut *„Crucişătorul Potemkin"*, o capodoperă a pionieratului cinematografic, criticii de specialitate considerându-l printre cele mai bune trei filme din istoria cinematografiei. Treptele sunt renumite întrucât de jos se văd cel mai bine de unde designul unic (treapta de jos este cu 9 metri mai largă decât ultima) creează un truc panoramic.

„Crucişătorul Potemkin" era nava-amiral a flotei militare ruse, având baza în Crimeea,, la Sevastopol. Avea un personal numeros, aproape 800 de matrozi şi tunuri de mare calibru.

Crucişătorul Potemkin

Înfrângerea Rusiei de către Japonia în războiul din 1905 a dus la crearea unei stări revoluţionare în toată ţara.

Marinarii de pe crucişător s-au răsculat împotriva ofiţerilor pe care i-au acuzat că hrana care le era oferită era puţină şi de calitate necorespunzătoare cu eforturile fizice la care erau supuşi.

Vaporul a ancorat în portul Constanţa şi noii conducători ai navei au solicitat autorităţilor române să fie aprovizionaţi cu alimente, apă şi combustibili, cerere care a fost satisfăcută în întregime.

Istoricii comunişti români au falsificat decenii la rând realitatea, afirmând că ancorarea vasului rusesc în Constanţa a prilejuit momente de solidaritate incendiare între populaţia locală şi marinari, soldate cu îmbrăţişări şi sărutări, buchete de flori şi mici daruri. Nici vorbă de aşa ceva!

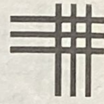
Refuzul autorităţilor române de a le permite accesul în dana portului, precum şi aprovizionarea necesară traiului de teamă să nu irite autorităţile ţariste, a dus la un şantaj neprevăzut: răsculaţii au ameninţat pe diriguitorii constănţeni că vor bombarda oraşul pe care-l vor transforma în ruine dacă în 24 de ore nu li se vor satisface toate cerinţele. De teamă că la întoarcerea în Sevastopol, răsculaţii vor fi arestaţi şi condamnaţi, peste 100 de matrozi au cerut şi obţinut din partea autorităţilor române dreptul la azil politic.

Treptele prinţului Grigori Potemkin

La începutul anilor 60 din secolul trecut am avut ocazia să cunosc la Tulcea pe unul dintre aceştia, pe nume Hazov. Octogenarul avea numeroşi copii şi nepoţi, dar încă nu vorbea bine româneşte. Ceea ce m-a frapat a fost pensia acordată de statul român comunist, mare cât a unui director de fabrică, pentru „meritele" sale de "revoluţionar".

(continuare în numărul viitor)

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (IX)

(continuare din numărul trecut)

PROGRAMUL NIHILIST

Război împotriva lui Dumnezeu, care se încheie cu proclamarea împărăţiei NIMICULUI care înseamnă triumful incoerenţei şi al absurdului – un plan prezidat în întregime de Satana: aceasta este, **pe scurt, teologia şi semnificaţia nihilismului.**

Dar nu se poate trăi într-o asemenea negare ostentativă. Spre deosebire de Satana, omul nu poate dori negarea de dragul negării, ci numai confundând-o cu ceva pozitiv şi bun. Şi de fapt nici un nihilist – cu excepţia câtorva momente de frenezie şi entuziasm sau poate de deznădejde – nu a văzut vreodată negarea sa drept altceva decât un mijloc către un scop mai înalt: ***nihilismul îşi promovează scopurile satanice prin intermediul unui program pozitiv.*** Cei mai violenţi revoluţionari – un Neceaev sau Bakunin, un Lenin – visau la „noua ordine" pe care ar fi făcut-o posibilă distrugerea violentă a Vechii Ordini. Dadaismul şi „anti-literatura" nu caută distrugerea totală a artei, ci drumul către o „nouă" artă.

Nihilistul pasiv, în apatia şi disperarea sa „existenţiale", îşi întreţine viaţa numai prin speranţa confuză că va putea găsi totuşi o anumită satisfacţie ultimă într-o lume pe care pare să o tăgăduiască.

Prin urmare, conţinutul visului nihilist este unul „pozitiv". Dar adevărul necesită să fie văzut dintr-o perspectivă adecvată: nu prin ochelarii „în roz" ai nihilismului însuşi, ci într-o manieră realistă pe care o permite familiarizarea secolului nostru cu nihilismul.

Înarmaţi cu cunoaşterea pe care ne-o oferă această familiarizare şi cu adevărul creştin care ne dă posibilitatea să o interpretăm corect, **vom încerca să privim dincolo de frazele nihiliste pentru a vedea realităţile pe care acestea le ascund.** Privite din această perspectivă, tocmai frazele pe care nihilistul le consideră întru totul pozitive apar într-o altă lumină pentru creştinul ortodox, ca obiective într-un program cu totul diferit de programul apologeţilor nihilişti.

1. Distrugerea Vechii Ordini

Primul şi cel mai evident scop al programului nihilist este distrugerea Vechii Ordini.

Vechea Ordine a fost pământul hrănit de Adevărul creştin, în care oamenii îşi aveau rădăcinile. Legile şi instituţiile acestei ordini, şi chiar obiceiurile ei, se întemeiau pe acest Adevăr şi aveau menirea de a-l propovădui. Edificiile acestei Vechi Ordini erau înălţate spre slava lui Dumnezeu şi erau un semn vizibil al Ordinii Sale pe pământ. Chiar şi condiţiile în general primitive (dar naturale) de viaţă slujeau (neintenţionat, desigur) pentru a-i aminti omului de locul smerit pe care îl are pe pământ, de dependenţa lui faţă de Dumnezeu chiar şi pentru cele câteva binecuvântări de care se bucură şi de adevărata lui locuinţă care se află, dincolo de această „vale a plângerii", în Împărăţia lui Dumnezeu.

Un război împotriva lui Dumnezeu şi a Adevărului Său cere distrugerea oricărui element al acestei Vechi Ordini; şi aici intră în scenă virtutea specific nihilistă, şi anume VIOLENŢA.

Violenţa nu este doar un aspect incidental al Revoluţiei nihiliste, ci face parte din natura acesteia. **Potrivit „dogmei" marxiste, *„forţa este moaşa oricărei societăţi vechi care o poartă în pântece pe cea viitoare"*** ; apelurile la violenţă şi chiar un anumit soi de extaz în faţa perspectivei folosirii acesteia abundă în literatura revoluţionară. Bakunin a invocat „pasiunile demonice" şi a chemat la dezlănţuirea „anarhiei populare" pentru cauza „distrugerii universale", iar „Catehismul revoluţionar" al său este expresia violenţei primare şi nemiloase; Marx era înflăcărat în apărarea „terorii revoluţionare" ca mijloc de accelerare a instaurării comunismului; **Lenin definea *"dictatura proletariatului"* drept *„dominaţia care nu este înfrânată de nici o lege şi se bazează pe violenţă"*** . Incitarea demagogică a maselor şi cultivarea celor mai ordinare patimi în scopuri revoluţionare au reprezentat mult timp o practică nihilistă obişnuită.

2. Crearea „noului pământ"

Dar nu avem încă de-a face cu viitorul ultim, cu sfârşitul Revoluţiei: între Revoluţia Distrugerii şi paradisul terestru există un stadiu de tranziţie, cunoscut în doctrina marxistă sub numele de „dictatura proletariatului". În acest stadiu putem

vedea o a doua funcţie, „constructivă", a violenţei.

Puterea sovietică nihilistă a fost cea mai brutală şi mai sistematică în dezvoltarea acestui stadiu, dar tocmai acelaşi obiectiv este îndeplinit de către **realiştii lumii libere care au avut succes în transformarea şi „simplificarea" tradiţiei creştine într-un sistem de promovare a „progresului" lumesc.**

<u>**Idealul realiştilor sovietici este identic cu idealul realiştilor occidentali,**</u> urmărit de primii cu o înflăcărare nedisimulată, iar de cei din urmă mai spontan şi mai sporadic şi nu totdeauna în mod direct de către guvernele lor, dar cu încurajarea acestora, bazându-se mai mult pe iniţiativa şi ambiţia individuale.

Realiştii din întreaga lume preconizează o „ordine cu totul nouă", întemeiată în întregime pe oameni „eliberaţi" de jugul lui Dumnezeu şi pe ruinele Vechii Ordini a cărei temelie era divină.

Revoluţia nihilismului, dorită sau nu, este acceptată şi prin lucrarea ostenitorilor nihilişti din toate domeniile vieţii sociale, de ambele părţi ale „Cortinei de Fier", se ridică o Împărăţie nouă, exclusiv umană, un pământ exploatat, controlat şi organizat în întregime de dragul omului şi împotriva adevăratului Dumnezeu.

Nici un loc nu este sigur în faţa imperiului iraţional al nihilismului; peste tot oamenii urmăresc cu febrilitate înfăptuirea „progresului" – pentru ce motiv, nici ei nu ştiu sau cel mult intuiesc în mod confuz.

În lumea liberă s-a creat un horror vacui care îi împinge pe oameni în cea mai mare parte într-o **activitate febrilă care le promite uitarea golului spiritual** către care se îndreaptă tot ce este lumesc. În lumea comunistă un rol important este încă jucat de ura împotriva duşmanilor reali sau imaginari, dar în primul rând împotriva lui Dumnezeu, pe Care L-a detronat Revoluţia lor, o ură care îi inspiră să re-creeze lumea împotriva lui Dumnezeu. În fiecare variantă **lumea modelată de oamenii fără Dumnezeu este rece şi inumană**, o lume în care există pretutindeni organizare şi eficienţă, dar nicăieri dragoste sau preţuire a aproapelui.

„Puritatea" şi „funcţionalismul" steril al arhitecturii contemporane sunt expresia tipică pentru o asemenea lume; acelaşi duh este prezent şi în **mania planificării totale**, spre exemplu în „controlul naşterilor", în experimentele care privesc controlul eredităţii şi al minţii, în sistemele gratuite de asigurări sociale. Unele dintre apologiile planificărilor totale se aseamănă în mod primejdios cu o stranie demenţă lucidă, în care precizia detaliului şi a tehnicii se împletesc cu o înspăimântătoare insensibilitate faţă de finalitatea inumană căreia îi slujesc aceste scheme.

„Organizarea" nihilistă – transformarea totală a pământului şi a societăţii prin maşini, arhitectura şi design-ul moderne şi filosofia inumană a „ingineriei umane" care le însoţeşte – este o consecinţă a acceptării incompetente a industrialismului şi tehnicii care, aşa cum am văzut în capitolul anterior, sunt promotoarele **secularizării care, necontrolată, sfârşeşte implacabil în tiranie.** Ceea ce poate părea „inofensiv" în pragmatismul şi scepticismul filosofic devine cu totul altceva la „planificatorii" zilelor noastre. Pentru că **dacă nu există adevăr, puterea nu cunoaşte limite**, cu excepţia celor impuse de mediul în care funcţionează sau de către o putere mai mare care i se împotriveşte. Puterea „planificatorilor" contemporani îşi va găsi limitele fireşti, chiar dacă nu i se opune nimic, doar într-un regim al organizării totale. Acesta a fost, într-adevăr, **visul lui Lenin**; deoarece, înainte ca „dictatura proletariatului" să-şi fi găsit sfârşitul, ***„întreaga societate va trebui să devină un singur birou şi o singură fabrică, în care să se presteze aceeaşi muncă şi să se primească aceeaşi remuneraţie"*** .

În „noua lume" nihilistă, toate energiile umane trebuie închinate preocupărilor lumeşti; întregul mediu de viaţă al omului şi fiecare obiect din el trebuie să servească nobilei cauze a „producţiei" şi să le reamintească oamenilor că nu-şi pot găsi fericirea decât în această lume; se instaurează astfel despotismul absolut al deşertăciunii lumeşti.

Lumea artificială ridicată de oamenii care vor să îndepărteze şi ultimul vestigiu al influenţei divine în lume şi ultima rămăşiţă de credinţă în oameni promite să fie atât de atotcuprinzătoare şi de atotprezentă încât să devină pentru oameni imposibil să vadă, să-şi imagineze sau chiar să spere la altceva dincolo de ea. Această lume, din punct de vedere nihilist, va fi una a „realismului" perfect şi a „eliberării" totale; va fi de fapt **cea mai extinsă şi cea mai eficientă închisoare** pe care oamenii au cunoscut-o vreodată, pentru că – potrivit cuvintelor lui Lenin – *„nu va mai exista nici o cale de a ieşi din ea, omul nu va mai avea încotro să scape"* .

Puterea lumii în care se încred nihiliştii aşa cum creştinii se încred în Dumnezeul lor, nu poate elibera pe nimeni, niciodată, nu poate decât să înrobească; numai în Hristos Care „a biruit lumea" este posibilă eliberarea de această putere, chiar şi atunci când ea va fi devenit absolută.

3. Modelarea „omului nou"

Distrugerea Vechii Ordini şi organizarea „noii lumi" nu sunt singurele obiective ale programului istoric al nihilismului; poate nu reprezintă nici măcar obiectivele cele mai importante ale acestuia. Distrugerea Vechii Ordini şi organizarea „noii lumi" nu fac decât să pregătească realizarea unui obiectiv mai însemnat şi mai evident: „transformarea omului".

Cei 30 de ani de război şi revoluţie nihiliste, între 1914 şi 1945, au reprezentat terenul ideal pentru „noul tip uman".

Nu este nici un secret, desigur, faptul că pentru filosofii şi psihologii contemporani omul însuşi este în schimbare în secolul nostru violent, nu numai sub influenţa războiului şi a revoluţiei, ci, practic, sub influenţa a tot ceea ce pretinde că este „modern" şi „progresist". Am menţionat deja formele cele mai izbitoare de vitalism nihilist, al căror efect cumulativ a fost acela de a dezrădăcina, de a dezintegra şi de a „mobiliza" individul, ca să substituie stabilitatea sa normală şi înrădăcinarea sa cu o goană lipsită de sens după putere şi perpetuă transformare şi ca să înlocuiască sentimentul uman normal cu o excitabilitate nervoasă.

(continuare în pag. următoare)

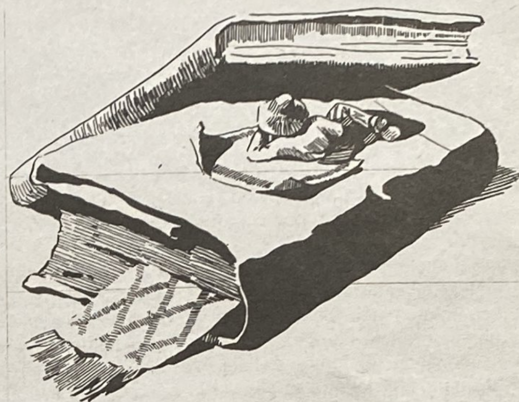
Pagină realizată de Corneliu Mihai

Concurs
ISTORIE NECENZURATĂ
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: *" Care este diferența între ecumenicitate și ecumenism?"*

a fost dat de Ion Bejan din Miercurea Ciuc, 30 de ani, care a câștigat cartea *"Frăția de Cruce"* – Gh. Istrate.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Una este ***ECUMENICITATEA* - *DEPLINĂTATEA*, universalismul, sobornicitatea Bisericii Ortodoxe**

și alta este ***ECUMENISMUL*, mișcare *INTERNAȚIONALISTĂ*** *care vrea să amalgameze toate "bisericile" (auto)intitulate "creștine"*, inclusiv sectele recente gen "Martorii lui Iehova", devenite între timp "confesiuni" "creștine").

În dogmă nu există concesie – ceea ce propune ecumenismul. Între altele, ce noimă poate avea "dialogul" – nu mai vorbim de unitate - cu anglicanii, de exemplu, când aceștia "binecuvântează" căsătorii homosexuale?

Biserica Ortodoxă este ECUMENICĂ (universală), dar NU *ECUMENISTĂ*. Și rămâne ecumenică atâta vreme cât nu cade în ispita ecumenismului.

ECUMENICITATEA constituie expresia deplinătății Bisericii și se propune și celorlalți, fără să se împartă sau să se ajusteze după concepțiile omenești.

Faptul că ortodocșii refuză, pe baza hotărârilor **canonice** (ale Sfinților Apostoli și ale celor șapte Sinoade Ecumenice), orice contact cultic și sacramental cu eterodocșii, nu înseamnă că privează de dragostea creștină oamenii în general, în planul relațiilor social-umane. Biserica Ortodoxă se roagă, conform poruncii scripturistice, pentru pace în lumea întreagă ("să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii... ca să petrecem viața pașnică" - Timotei), dar misionarismul social, **ospitalitatea creștină, buna cuviință nu trebuie să aibă a face cu promovarea minimului dogmatic.**

Biserica Ortodoxă este definită chiar în DEX ca fiind "singura confesiune creștină care a păstrat neschimbate dogmele, tradiția, cultul și organizarea bisericească fixate încă de la începuturile creștinismului, prin Sinoadele Ecumenice" (șapte la număr).

ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: Se poate vorbi despre trădare în cazul abdicării forțate a lui Al. I. Cuza?

PREMIU: *"De la liniște la cântec"* – Jean Bukiu (frate de Cruce din vremea Căpitanului, deținut politic, membru al Senatului Legionar, personalitate a Comunității Românești din Chicago, al cărui necrolog l-am publicat luna trecută).

***

NIHILISMUL *(continuare din pag. precedentă)*

Opera realismului nihilist, în practică și în teorie, a fost paralelă și **complementară celei vitaliste**: a condus la **standardizare**, specializare, simplificare, mecanizare, dezumanizare.

Efectul realismului a fost de a „reduce" individul la nivelul cel mai „primitiv" și elementar, **de a face din el un sclav al mediului în care trăiește,** muncitorul perfect din „fabrica" universală a lui Lenin.

Aceste observații reprezintă astăzi un loc comun; s-au scris o mulțime de volume pe această temă.

Mulți gânditori sunt capabili să observe clar relația dintre filosofia nihilistă care reduce realitatea și natura umană în termenii cei mai simpliști posibil și practica nihilistă care în mod similar operează reducționist asupra omului concret; dar numai câțiva sunt în stare să conștientizeze seriozitatea și radicalismul acestei „reducții", până la a vedea în ea, așa cum face Erich Kahler, o **schimbare calitativă în natura umană.** *„Tendința dominantă de subminare și mutilare a individului (...) prezentă în mod evident în cele mai diverse domenii ale vieții moderne: economic, tehnologic, politic, științific, educațional, psihic și artistic – se dovedește atât de copleșitoare, încât suntem tentați să vedem în ea o transformare autentică, o transformare a naturii umane."*

Dar puțini dintre cei care înțeleg acest lucru sunt în mod real conștienți de semnificația profundă a acestei transformări, de implicațiile acesteia (pentru că acestea sunt teologice și cu totul în afara scopului oricărei analize empirice) sau de posibilitatea vreunui remediu (pentru că acesta trebuie să fie de ordin duhovnicesc). Autorul citat, spre exemplu, își pune speranța într-o „formă supra-individuală de existență", ceea ce demonstrează că înțelepciunea acestuia nu depășește „spiritul veacului", care într-adevăr, după cum vom vedea, a înălțat idealul unui „supra-om" social.

Dar ce înseamnă, mai concret, această „mutație", ***„omul nou"?***

Este omul lipsit de rădăcini, fără continuitate, cu un trecut pe care nihilismul i l-a distrus,

- materialul brut al visului oricărui demagog; „liberul cugetător" și scepticul, închiși numai față de adevăr, dar „deschiși" față de orice nouă modă intelectuală, pentru că nu au nici o bază intelectuală;
- „căutătorul" unui fel de „nouă revelație", **gata să creadă în orice este nou** pentru că adevărata credință a fost anihilată în el;
- planificatorul și experimentatorul care adoră „faptul" pentru că a abandonat adevărul, și care vede lumea ca pe un vast laborator în care el este liber să determine ceea ce este „posibil"; prefăcându-se că este smerit numai pentru a-și cere „drepturile", și totuși plin de mândria de a aștepta să i se dea totul într-o lume în care nimic nu este interzis cu autoritate;
- omul momentului, fără conștiință și fără valori, aflat astfel în voia „stimulilor" mai puternici;
- „rebelul" care urăște orice constrângere și orice autoritate pentru că el însuși își este singurul dumnezeu;
- „omul maselor", acest barbar de tip nou, „redus" și „simplificat" la extrem și capabil doar de cele mai elementare idei, și în același timp disprețuitor față de oricine îți permite să dezvăluie gânduri superioare sau complexitatea reală a vieții.

Toți acești oameni se revendică de la un unic șablon al „omului nou", a cărui modelare a reprezentat scopul însuși al nihilismului.

Dar simpla descriere nu înseamnă și recunoașterea acestui tip uman; trebuie mai întâi să-i vezi chipul. Și, de altfel, un asemenea chip a fost portretizat destul de recent; este chipul care apare în sculptura și în pictura contemporană, care a apărut, în cea mai mare parte, începând cu sfârșitul celui de al doilea război mondial pentru a revela realitatea produsă de cea mai concentrată epocă nihilistă din istoria umanității.

Chipul uman, s-ar părea, a fost redescoperit în această artă; din haosul abstractizării totale ies la iveală forme identificabile. Dar către cel fel de „om" s-a „întors" această artă?

În mod sigur nu este omul creștin, omul după chipul lui Dumnezeu, nu este vorba nici de omul „simplificat" al vechiului umanism, pe care toți gânditorii „evoluați" îl consideră compromis și demodat, nici măcar de „omul" desfigurat și denaturat al artei „cubiste" și „expresioniste" de la începutul acestui secol.

Observatorului creștin, preocupat nu atât de ceea ce avangarda socotește la modă și sofisticat, ci de adevăr, nu-i trebuie multă reflecție pentru a înțelege secretul acestei arte: de fapt, aici nici nu se pune problema „omului"; este o artă deopotrivă subumană și demonică. Nu omul este subiectul acestei arte, ci o creatură inferioară care a apărut („a sosit", după cum se exprimă Giacometti) "din adâncuri neștiute".

Această creatură, în mod evident, nu este victima unui atac violent; ci, mai degrabă, s-a născut deformată, este o „mutație" autentică. Se poate observa asemănarea dintre aceste chipuri și fotografiile unor copii născuți diformi de mii de femei cărora li s-a administrat medicamentul Thalidomid în timpul sarcinii.

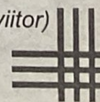
Dar mai grăitoare decât trupurile acestor creaturi sunt chipurile lor. Ar fi prea mult să spunem că aceste chipuri exprimă lipsa de speranță; asta ar însemna să le atribuim o anumită rămășiță de umanitate - de care sunt în mod evident lipsite. Sunt mai degrabă chipuri „reglate" după tiparul lumii în care trăiesc, o lume care nu este ostilă, ci întru totul alienantă, **nu inumană, ci „a-umană".**

Suferința interioară, furia și disperarea primilor expresioniști apar încremenite în această artă și delimitate de o lume față de care primii moderni au avut cel puțin o relație de negare. Această nouă artă își creează o nouă lume. **Omul se reduce la o caricatură a sa; el nu mai este înfățișat în convulsiile morții spirituale, devastat de nihilismul hidos al secolului nostru** care nu a atentat numai la trupul și sufletul omului, ci chiar la ideea de om și la natura umană. Acum toate acestea au fost depășite; **criza s-a încheiat; omul este mort. Noua artă celebrează nașterea unei noi specii, creatura adâncurilor inferioare, subumanitatea.**

Ne-am ocupat cu această artă pe o întindere probabil disproporționată față de valoarea ei intrinsecă, dar am făcut acest lucru pentru că această artă este – pentru cei care au ochi să vadă – o mărturie concretă și inconfundabilă despre o realitate care, exprimată în mod abstract, pare incredibilă.

(continuare în numărul viitor)

Poşta Redacţiei

ABONAMENTELE EXCLUSIV PE ADRESA: NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie); 70 RON pentru Europa; 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Iulian Vianu – Bucureşti: Ne întrebaţi cine este acest Matache Măcelaru, apropos de hala cu acest nume. Matache Măcelaru, pe numele de Lolescu Matache -zis Măcelaru- a început în 1879 să construiască hala care îi poartă numele, aflată atunci la marginea oraşului. Ca să-şi încurajeze clientela să cumpere, obişnuia să taie carnea pe butuci, în faţa halei. Ciudat sau nu, nu produsele din carne pe care le prepara l-au făcut celebru, ci felul lui de a fi: era genul de negustor foarte sociabil. A murit în jurul anului 1900, însă renumele i-a rămas viu la distanţă de peste un secol. Piaţa Matache de azi s-a numit, pe rând, „Piaţa Mică", "Piaţa Sf. Ştefan", "Piaţa Cuibul cu Barză" sau „Piaţa Sf. Voievozi". Dar respectând adevărul istoriei, hala pe care măcelarul a lăsat-o în urma sa a suferit multe modificări până a ajuns cea pe care o ştiu astăzi toţi bucureştenii. Prima cosmetizare s-a făcut după 1948, când Piaţa „Matache Măcelaru" devine piaţa de stat cu numele de Piaţa „Ilie Pintilie". După 1989, o firmă producătoare de mezeluri a încercat să ducă mai departe istoria, "botezând" salamurile pe care le prepară cu numele popularului măcelar.

Rodica Nistorescu – Râmnicu Vâlcea: Părintele Vasile Ţepordei a fost ca o antologie istorică, o cronologie vie a evenimentelor produse în Basarabia în prima jumătate a secolului trecut; spunea deseori: „În inima mea Basarabia este ca o a doua inimă". S-a născut în 1908, în com/ Cărpeşti din judeţul Cahul şi a murit în 2002. A fost student la Facultatea de Teologie din Chişinău, avându-l ca decan pe Gala Galaction, apoi a fost profesor de Religie la Chişinău, la liceul de băieţi „Al. Donici" şi la liceul de fete „Regina Maria". A susţinut teza de licenţă cu subiectul „Preotul-poet Alexe Mateevici, autorul imnului Limba Noastră, cea mai frumoasă odă închinată limbii române". Întrucât în Chişinău existau 6 ziare ruseşti şi unul evreiesc, toate cotidiene, dar nici un ziar românesc cu apariţie zilnică, părintele Ţepordei a ridicat această problemă la congresele studenţeşti pe ţară, din Braşov şi Sibiu, în campanie fiind susţinut de presa din Capitală. A început să colaboreze la gazeta „Raza" pe care mai târziu a condus-o (din 1932 până în 1944); în 1940 a editat-o ca organ al refugiaţilor basarabeni la Bucureşti, în care ataca probleme de interes creştin şi naţional. A format o serie de condeieri basarabeni, ca Sergiu Matei Nica, Robert Cahuleanu (Andrei Ciurunga). Tirajul "Razei" era remarcabil, depăşea 100.000 de exemplare. A susţinut în gazetă războiul antisovietic, culminând cu articolul: „Criminalul din Piaţa Roşie". În volumul „Amintiri din Gulag", apărut la Bucureşti în 1992, descrie scenele dramatice cu refugiaţi din primăvara anului 1944. Aproape un milion de basarabeni au luat atunci drumul refugiului, unii evacuându-se cu căruţele, caii şi boii; cei mai mulţi erau îmbarcaţi în vagoane de marfă, fără lumină, fără căldură. A venit lapoviţa şi ninsoarea care au transformat drumurile în iad, mulţi au murit în timpul transporturilor, spitalele erau pline de basarabeni bolnavi. În 1944 ruşii îl căutau să-l aresteze şi atunci şi-a schimbat numele în Teodor Pandele. A fost depistat, totuşi, şi arestat de Securitate în 1948, şi predat sovieticilor. A fost condamnat la moarte, sentinţa fiind apoi suspendată şi comutată în muncă silnică pe viaţă. În 1950 îl găsim la Sverdlovsk şi Tavda, în Siberia, la tăiatul lemnelor în pădure, apoi la Vorkuta, în lagărele morţii de dincolo de Cercul Polar, la minus 50 de grade, săpând în galeriile de cărbuni. Este eliberat în 1956 şi repatriat; a fost apoi preot la Biserica "Precupeţii Vechi", organizând aici un cor cu fostele eleve eparhialiste şi seminariştii din Chişinău.

Ion Arnăutu – Huşi: Primele autostrăzi nu s-au construit în Germania, ci în Italia, în deceniul 3 al secolului trecut. Zece ani mai târziu, în 1933, se creează la Berlin "Reichsautobahnen" ("Autostrăzile Germaniei") sub conducerea ing. Todt. El a organizat 15 antreprize însărcinate cu rezolvarea problemelor tehnico-economice. În 1936 erau 125000 de constructori pe şantiere şi 120000 de angajaţi în lucrări conexe (cariere de piatră, aprovizionare, transport de material). În numai 3 ani, în sept. 1939 fuseseră predaţi 3065 km de autostradă, iar alţi 1700 km se aflau în construcţie. Prin alegerea unor trasee de maximă dificultate din cauza unor obstacole naturale, autostrăzile erau monumente naţionale de artă înainte de a fi mijloace de comunicaţie. După încheierea războiului construcţia autostrăzilor a continuat în acelaşi ritm alert, astăzi existând peste 12000 km. În România construcţia autostrăzilor se face cu viteza melcului, din 1990 şi până în prezent sau dat circulaţiei auto cca. 300 km! În acest ritm, peste un secol vom avea şi noi tot atâţia kilometrii câţi există acum în Germania.

Eva Romaniuc – Sighet: Lucrările lui Richard Wagner nu sunt interpretate de orchestrele simfonice în Israel. Motivul: Hitler l-a declarat pe Wagner compozitorul său favorit, întreţinând relaţii excelente cu urmaşii acestuia de la Bayreuth, fiind prezent atât în renumita sală "Colina Verde", cât şi la vila privată Wahnfried. Nora lui Richard Wagner, pe nume Winifred, a continuat, până la moartea ei (1980), să-l aduleze pe Hitler. Din aceste "motive" marele compozitor german este interzis, deşi renumitul dirijor Daniel Barenbain de la Filarmonica din Berlin, cetăţean israelian, a declarat în urmă cu câţiva ani că muzica nu este ideologică: "Wagner a fost antisemit, dar muzica sa nu este". Primul muzician renumit care nu a ţinut cont de tabuizarea muzicii lui Wagner în Israel a fost dirijorul Zubin Mehta. În anul 1981, aflându-se la pupitrul Orchestrei Filarmonice din Israel, el a anunţat la finalul unui concert că oferă drept supliment,uvertura la opera Tristan şi Isolda, şi că lasă publicul să decidă dacă rămâne în sală sau pleacă. Unele reacţii au fost furioase: în timp ce instrumentiştii cântau uvertura, oamenii din public fluierau şi huiduiau din răsputeri, acuzându-l pe Mehta că ar fi... fascist!!

Rodica Melinte - Ploieşti: Aşa este: despre A. C. Cuza nu se vorbeşte! S-a născut în 1857 la Iaşi, el fiind nepot al domnitorului Al. I. Cuza. Îşi face studiile secundare la Dresda (Germania), după care urmează facultăţile de Drept din Paris, Berlin şi Bruxelles, studiază la Sorbona, obţinând doctorate în ştiinţele politice şi economice; în 1901 este profesor universitar; în 1919 avea să devină decanul Facultăţii de Drept din Iaşi, iar în 1936 membru titular al Academiei Române.. Intră de tânăr în politică; este deputat de Iaşi, susţinând naţionalizarea şcolilor. Se asociază cu N. Iorga şi înfiinţează în 1910 Partidul Naţionalist Democrat şi colaborează la ziarul acestuia, "*Neamul Românesc*". Se desparte de Iorga şi înfiinţează în 1922, cu renumitul dr. N. C. Paulescu, "Uniunea Naţional-Creştină", publicând revista "*Apărarea Naţională*"; la 4 martie 1923, înfiinţează "*Liga Apărării Naţional-Creştine*". Tânărul Corneliu Zelea-Codreanu este şeful tineretului în cadrul acesteia, dar, nemulţumit de modalitatea de luptă, în iunie 1927 înfiinţează "Legiunea Arhanghelul Mihail". Între 28 dec.1937 şi 10 febr.1938 A.C. Cuza este ministru, conducând ţara împreună cu Oc. Goga prin Partidul Naţional Creştin, în 1939 este membru al Consiliului de Coroană. În 1941 dispare din viaţa politică, iar după 23 aug. 1944, temându-se să nu fie arestat pentru activitatea sa antisemită, reuşeşte să se ascundă la un bun prieten din Sibiu, unde moare în 1947, la vârsta de 90 de ani, fiind înmormântat la cimitirul central.

Mirel Logofătu - Craiova: Poporul român nu a întreprins niciodată acţiuni de cucerire a unor teritorii străine, ci şi-a apărat întotdeauna pământul, independenţa. Bunăoară, în 1938, prin dispariţia statului cehoslovac, ni s-a oferit să încorporăm în hotarele ţării câteva comune din dreapta Tisei, care, după cum se ştie, sunt locuite preponderant de către populaţie de etnie românească care alcătuieşte Maramureşul istoric. Oferta a fost refuzată! Nu acelaşi lucru au făcut Ungaria şi Polonia care au ocupat localităţi importante din sudul Slovaciei. În primăvara anului 1941, după ocuparea şi divizarea Iugoslaviei, Ungaria a luat din Serbia regiunea Murokaz şi districtul Bacska, intenţionând să ocupe şi Banatul sârbesc. Ion Antonescu a intervenit energic la Berlin asigurând pe germani că Banatul ar trebui să revină în totalitate, pe drept, României, deoarece fusese promis ţării noastre în timpul primului război mondial. Dacă trupele ungare intrau în teritoriu tensiunea ar fi crescut în această zonă a Balcanilor, aşa că Banatul sârbesc a fost administrat de către germani. În 1945, la terminarea războiului, Uniunea Sovietică a anexat tot sudul Slovaciei, botezându-l "Ucraina Subcarpatică".

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311
Redactor şef: Nicoleta Codrin
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu
Relaţii cu publicul: Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului – inters. Bd. Ştefan cel Mare cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

